

ת"פ 61030/02-15 - מדינת ישראל נגד מוחמד עואודה, נד'אל שלאלדה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 יוני 2016

ת"פ 61030-02-15 מדינת ישראל נ' עואודה (עציר) ואח'

לפני כבוד השופט מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המאשימה על ידי ב"כ עו"ד חגי זכאי סלע

נגד

הנאשמים

1. מוחמד עואודה (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד שירן ברגמן

2. נד'אל שלאלדה (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד קטי צווטקוב

הכרעת דין

כתב האישום

1. הנאשמים אינם תושבי מדינת ישראל ולא היו בעלי היתר כניסה לישראל או שהיה בה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

2. על פי כתב האישום, ביום 11.2.15 בשעה 21:00 לערך, הגיע **נאשם 1, מוחמד עואודה**, לתחנת מוניות בפתח תקווה. הוא פנה לנוהג מונית, מר **ע מ [המתלון]** וביקש ממנו לנסוע לעיר רמלה, והשניים הגיעו למונית והחלו בנסיעתו. בהגיעם לרחוב הרצל בעיר רמלה מסר נאשם 1 לממתלון שטר של 200 ₪ עבור הנסיעתו והמתלון החזר לנאשם 1 עודף. אז ביקש נאשם 1 מהמתלון להמשיך בנסיעתו לכיוון אזור המכונה "גטו". באותו עת התקשר נאשם 1 **Nadal Shalev**, ותיאם עמו, לכארוה, כי יאוסף אותו עם המונית והם ילכו יחד לסעוד במסעדת כל זאת, שעם השניים התכוונו, למעשה, לשודד את המתלון.

המתלון המשיך בנסיעתו בהתאם להכוונת נאשם 1, עד שנאשם 1 הורה לו לעצור בסמוך לצומת מצליח. נאשם 1 פתח את הדלת הקדמית של המונית ונשאר בה. לפטע הגיעו נאשם 2 ואדם נוסף, שהזיהו אינה יודעה לנאשימה, פתחו את דלת הנוהג ויחד עם נאשם 1 התפנו השלואה על המתלון והיכו אותו באמצעות אגרופיהם, תוך שחד מכם צועק "צא מהמונית". המתלון החל להימלט רגלית כשהוא חבול בפנוי.

הנאשמים וכיסו אל המונית ונמלטו מהמקום באמצעות המונית, תוך שנותלו עמו את חפציו האישיים של המתלון, כ-1,500 ₪ בזמן, כרטיסי אשראי וטלפון סלולארי מסוג אייפון 5.

בשעה 21:35 לערך עצר המתלון נוהג מונית אחר שחלף במקום, ויחד הם דיווחו ל"МОקד 100" על אשר אירע.
עמוד 1

בעקבות הדיווח המוניה במאצעות חברת איתוראן כשהיא נסעה בכיבש 443, לכיוון מזרח. לפיכך בוצעה חסימה על ידי משטרת ישראל, על מנת לבЛОם את הנאים וلتפוס אותם.

בעקבות המchosם נוצר עומס תנועה בצומת שילת ובמקום התאפסו שוטרים ואזרחים. בשלב מסוים הגיעו הנאים לכיוון המchosם, כאשר נאשם 1 נהג במוניות ונאשם 2 יושב לידיו. תוך התעלמות מוחלטת מעומס התנועה ומchosם המשטרה, החל נאשם 1 לציג בין הנטים על מנת לעקוף כל רכב. הוא המשיך בנסעה מהירה בסמוך לשוטר בשם **יניב שמש [شمץ]**, שהبس מדי משטרת, ואילץ אותו לוזז הצדה במהירות, על מנת להימנע מפגעה. בהמשך סטו הנאים ב מהירות סטיה חדה מנטיב ימין, והתנגשו במספר כל רכב, שפרטיהם פורטו בכתב האישום. המונית נעקרה רק לאחר התאונות המרבות שנגרמו.

הנאים נמלטו מהמונית בריצה לכיוונים שונים, כאשר שוטרים דלקים אחריהם תוך קריות לעצור וירי באוויר. בנוסף על כך נורה ירי לפרג גופו התחתון של נאשם 1. רק לאחר המרדף הרגלי נעקרו שני הנאים. כתוצאה מהרדף אחד מתנדבי המשטרה נפל ונפצע בידו.

3. נטען כי הנאים במעשים גרמו למחלון נזק פיזי ונפשי והוא נזק לטיפול רפואי. כתוצאה מה תאונות נגרם נזק ממשועורי למונית ועלות התקיונים הוערכה בכ-140,000 ₪.

4. לפיכך הואשמו הנאים בביצוע שוד בנסיבות מחמירויות, בנסיבות חדא, עבירה לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 29 **לחוק העונשין, התשל"ג-1977 [החוק]**, sicun חי אנשיים במידת בתבורה, עבירה לפי סעיף 332 יחד עם סעיף 29 **לחוק, שהוא בלתי חוקית בישראל**, עבירה לפי סעיף 12(1) **לחוק הכנסת לישראל, התשי"ב-1952** וכן נאשם 1 הואשם גם בנהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38 **לפקודת התעבורה [נושח חדש, התשכ"א-1961 [פקודת התעבורה]**.

חשיבות הנאים לאישומים

5. הנאים הודיעו בשיהה בלבתי חוקת בישראל, ותו לא. לדבריהם, נכנסו לישראל על מנת לחפש עבודה, עבדו תקופה קצרה בישראל והיו בדרכם חזרה למיחסם נעלין, על מנת לצאת מישראל, כאשר נקלעו ל מהומה בכיבש 443. מאוחר שידעו כי שהותם בישראל מהווה עבירה, החלו במנוסה ואז נתקלו בכוחות המשטרה. ואולם אין להם כל קשר לשוד או לגנבת המונית. לפיכך כפרו שני הנאים בכל יתר העבירות המוחשות להם בכתב האישום.

מתי ניתן להשתתף הרשעה על ראיות נסיבתיות?

6. אין מחלוקת בדבר העובדה **שהראיות בתיק הן נסיבתיות**. טענת המאשימה שלפיה הנאים הם שודדי את נהג המונית וביצעו את כל המiosis להם בכתב האישום מתבססת על צירוף של ראיות, שאף אחת מהן אינה ראייה ישירה, חד משמעותית, שמצויה על מי מהשנים פשודד. הראיות שעלייהן מבקשת המאשימה להתבסס הן ככליה שМОוכחות קיומה של נסיבה, שעל פיה ניתן להסיק דבר קיומה של עבודה, הדורשת הוכחה.

נקבע, לא אחת, כי אין בשוני בין ראיות ישירות לראיות נסיבתיות בכך למןvu את האפשרות להרשות נאש על סמך ראיות נסיבתיות בלבד. עוד נאמר, כי הרשות אשר מתבססת על ראיות נסיבתיות היא אפשרית, אף במצב שבו כל אחת מהראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, איננה מספקת לצורכי הרשות, ובblast שמשקלן המctrבר של הראיות הנסיבתיות אינם מותיר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ע"פ 2460/15 **تابת ג'בארין נ' מדינת ישראל** [4.5.16] [ענין ג'בארין], פסקה 50 והasmactאות המוזכרות שם).

.7. **כיצד יש לבחון ראיות נסיבתיות ולהסביר מיהן מסקנות נקבע בענין ג'בארין?**

"51. הדריך המקובל להסקת מסקנות בהתבסס על ראיות נסיבתיות, היה לפי "המבחן התלתל שלבי". ראשית, על בית המשפט לבחון כל ראייה נסיבתי, בפני עצמה, ולקבוע האם ניתן להשתוויה על אותה ראייה מצאים עובדיים. בשלב השני, יש לבחון, האם מסכת הראיות בכללותה מקימה סקונה לכואורת, לפיה הנאשם אחראי למשעים המוחשיים לו. למסקנה לכואורת זו, ניתן להגיע על יסוד צירוף של מספר ראיות נסיבתיות, גם יחד, תוך הערכה מושכלת של הראיות הללו, ובהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. לבסוף, בשלב השלישי, ולאחר שהוכחה, לכואורה, אשמתו של הנאשם, עובר הנטול הטקטי אל כתפיו וועלוי להציג הסבר חולפי לראיות הנסיבתיות, הסבר אשר עשוי להטיל ספק סביר בהנחה המפלילה העומדת נגדו (ע"פ 2681/15 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (14.2.2016); ע"פ 3652/14 **כנעאני נ' מדינת ישראל** (28.12.2015); ע"פ 4401/13 **ישראל נ' מדינת ישראל** (9.12.2015)).

52. ספק סביר עשוי להתעורר מן הראיות הנסיבתיות, כאשר ניתן להסביר מיהן מסקנה הגיונית וסבירה, המתישבת, בנסיבות העניין, עם חפותו של הנאשם, מסקנה אשר ההסתברות לקיומה אינה קלה, ויש לה אחזיה בחומר הראיות (ע"פ 6244/12 **סבאענה נ' מדינת ישראל** (11.11.2015); ע"פ 3974/92 **אזוריא נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(2) 565 (1993) ע"פ 6359/99 **מדינת ישראל נ' קורמן**, פ"ד נז(4) 653 (2000). לצד זאת נקבע, כי אף אם הנאשם אינו מספק הסבר המקיים ספק סביר בדבר אשמתו, יידרש בית המשפט לבחון, ביוזמתו, סבירותה של אפשרות אחרת התומכת בחפותו של הנאשם, גם אם היא אינה מתישבת עם קוו ההגנה שננקט על ידו, אך זאת כל עוד אפשרות זו עולה מכלול הראיות (ע"פ 2661/13 **יחייב נ' מדינת ישראל** (18.2.2014); ע"פ 1888/02 **מדינת ישראל נ' מקداد**, פ"ד נז(5) 221 (3.7.2002). ע"פ 5706/11 **רון נ' מדינת ישראל** (11.12.2014)). סופו של דבר, רק כאשר המסקנה המפלילה היא האפשרות ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, ניתן להרשות נאש על בסיס הראיות הנסיבתיות, גם אם אין בנסיבות ראיות ונסיבות המלמדות על אשמתו של הנאשם (ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קריאק** (21.1.2015); ע"פ 2406/09 **אלבו נ' מדינת ישראל** (15.9.2010); ע"פ 10479/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.6.2009))."

וראו גם ע"פ 4205/14 **נחום בן יצחק נ' מדינת ישראל** [29.5.16], פסקה 53, מפי כבוד השופט ברק-ארד.

מסכת הראיות

8. אין מחלוקת לגבי עובדות הרקע הבאות: בשעה 21:00 לערך ניגש אדם אל **נהג המונית, ע' מ**, בפתח תקווה, תחנת ארלוזרוב - כפר גנים. אותו אדם היה לבדו. הוא ביקש מנהג המונית לנסוע לרמלה. בהגיעם לרחוב הרצל ברמלה שילם הנוסע לנוהג המונית 120 ₪ ואז ביקש ממנו להמשיך לנסוע. הנהג שאל לאן והנוסע אמר שייצלץ לחבר שלו, כדי לשאול אם הוא רוצה לлечת עימו לאכול ב"אבו חילוי" בלבד. הנוסע אכן התקשר למישהו, דבר עברבית ולמייטב הבנות של נהג המונית, אכן שאל את الآخر אם הוא רוצה לлечת לאכול ואף אמר לו להביא את חברתו, סוזאן. נהג המונית נסע לכיוון צומת מצליח ובלב מסויים ביקש ממנו הנוסע לעצור ולהמתין לחברו. הנהג עשה כן, הנוסע פתח את דלת המונית ונשאר לשבת במונית, ואז מישחו פתח את דלת הנהג והונחו מכות ואגראפים על הנהג, לרבות אגרוף

בפניו. המכות באו הן מבוחץ, מידיו הטעקים שהצטרכו, הן מתווך המונית, מידיו הנוסף. הטעקים צעקו לנаг ל יצא מהמוניית, הוא עשה כן וברח. כל השודדים - שניים נוספים, מלבד הנושא הראשון - נכנסו למונית ונסעו. נהג המונית ראה שהם נסעו לכיוון רחובות (**ת/24, ת/25, ת/26** ועדותם של הנהג בבית המשפט).

לאחר שנתקבלה קרייה בراتה הקשר המשטרתי כי היה שוד של מונית וכי המונית נסעת לכיוון מודיעין/גינזון, בכיבש 443 לכיוון מזרחה (לאחר שבתחילתה הייתה דיווח שהיא נסעת לכיוון רחובות), הוקם מחסום באזור צומת שילת, מכיוון מערב למזרחה, באיזור של תחנת הדלק סונול. במקום העמדיו שוטרים, ניידות משטרת, ובונוסף - ניידות נוספים נסעו לאוטו אזורי. במקום נוצר פקק תנועה. ניתן לקבל תמונה על פרישת הכוחות באיזור (גם אם אין הסכמה של הסנגורים על מיקומם של הנאים בשטח ונתיב בריחתם), וזאת בעוזרת תרשימים שערך רס"ב **רועי זמיר** [זמיר], ראש צוות חוקרים בתחום מודיעין שהוא אחד האחראים על החקירה, כדי לסייע לעצמו בחקריה, על סמך דוחות הפעולה השונים (**ת/43**).

ראיות התביעה - בתמיצת

9. התביעה מתבססת על זיהוי הנאים כמי שייצאו ונסו מהמוניית הגנובה, זיהוי שנעשה על ידי השוטרים שהשתתפו ביצירת המחסום, שוטרים שהגיעו לזרה ושניהם מרדו אחרי השודדים, ושוטרים שעמדו אותם. עוד מתבססת התביעה על מחקרי תקשורת שבוצעו בין מכשיר טלפון שנפתח על נאשם 2 לבין מכשיר טלפון שנמצא במונית, שאותו מייחסת המאשימה לנאשם 1. התביעה מתבססת על כך שאחד מהשוטרים ירה לעבר פלג גופו התיכון של השודד שיצא מדלת הנהג במונית, ונאשם 1 נמצא יריו ברגלו. נוסף על אלה מתבססת התביעה על גרסאות בלתי הגיוניות או שקרים שמסרו הנהג, ונאשם 1 נמצא יריו ברגלו. בנוסף על אלה מתבססת התביעה על זכות השתקה ונאשם 2 מסר, בין היתר, כי יש לחקרו בשב"כ שכן הוא עוזר בטחוני. ומעט יותר בפירות:

נהג המונית שנשדד לא יכול היה לזהות את הנאים, אף שמלכתחילה, בחקירהו, סבר שיוכל לזהות את זה שפנה אליו בפתח תקווה, הזמין את הנסעה ונסע עימו עד המקום שבו הותקף ונשדד [**יכונה השודד הראשון**]. הוא תיאר אותו כגובה, כבן 40, בעל עיניים כהות, שיער שחור קצר, לבוש שחורים ובעל מבטא ערבי. בית המשפט הסביר שלא הצלח, בסופו של דבר, לזהות את מי שנסע עימו כי "זה היה בהפתעה גמורה". את אחד משני טוקפיו שבאו מחוץ למונית תיאר כ"גבוה שרירי... גודל בראין" (**ת/24, ת/25, ת/26** ועדותם של הנהג בבית המשפט).

מבחןת המשטרה, הארע החל כאשר התקבל בקשר המשטרתי דיווח על מונית שמספר הרישוי שלו 25-638-88 שנשדדה (**ת/16 ו-ת/16א**). עקב הדיווחים שהתקבלו מחברת איתוראן בדבר כיוון הנסעה של המונית הוקם מחסום משטרתי בצומת שילת, על כיבש 443, ונידות יצאו לאיזור. ראיות התביעה מתבססות כאמור, בין היתר, על עדויות של השוטרים המעורבים באירוע. אחרי שני השודדים התנהל מרדו ושוטרים דלקו אחריהם מרגע יציאתם מהמוניית. דא עקא, שכל מי מרדו אחרי השודד שייצא מדלת הנהג איבד עימיו קשר עין, לפרק זמן קצרם, והזיהוי של נאשם 1 כמו שייצא מדלת הנהג נעשה על פי לבשו, מבנה גופו ומאפיינים נוספים, כפי שיפורט בהמשך. גם לגבי נאשם 2 אין עד שראה אותו ויצא מהמוניית ושקע אחורי עד שנעצר. יש שוטרים שראו את מי שייצא מדלת הנושא במונית, ומסרו תיאור, ונאשם 2 נתפס אחרי שנצפה על ידי שוטרים אחרים, כשהוא רץ בשולי הכביש, בסמוך למקום ההתרחשות.

במהלך המרדף, ירה אחד השוטרים (**רפאל שמיר**) לעבר פלג גופו התחתון של החשוד שיצא מהחונית מדלת הנהג. נאשם 1 נמצא ירי ברגלו. שמיר, השוטר שירה, סבר שלא פגע בשודד הנמלט, שהמשיך במנוסתו לאחר הירי.

עוד מתבססת התביעה על מחקרי תקשורת וקשרי טלפון: במקרים נמצאו מכשיר טלפון ליד מושב הנהג (שם ישם שב השודד הראשון), מכשיר שלא שייך לנוהג המוני (**ת/29** - מזכיר של יניב אחדות, **ת/30** - מכשיר הטלפון, **ת/44**, עדות **יצחק שגב** ועודות **יןיב אחדות**). מספרו **052-8162230** [יכון ה-52].

על גופו של נאשם 2 נתפס מכשיר טלפון שמספרו **054-3001584** [יכון ה-54].

לגביו שני המכשירים הוצאו מחקרי תקשורת, בוצעו איקונים, נערכו "דוחות תובנות" וניתנו חוות דעת מומחים (**ת/32, ת/34, ת/45, ת/46 ו-ת/47**). מלאה עולה, כי **ה-52** מאוכן בהתאם למסלול שתיאר נהג המוני - בפתח תקווה ומחלף ירקון סמוך לפני השעה 21:00 ובכזומת מסובים 9 דקות אחרי השעה 00 (השעה שבה העיד נהג המוני כי השודד הראשון נכנס למונית בפתח תקווה), באצטדיון העירוני ברמלה ב-21:27, ובאזור מצליח - מקום ביצוע השוד, ב-21:30 (בדיקות כפי שהעיד נהג המוני). בהמשך מאוכן ה-52 באזור מושב עדירה. עוד עולה כי מתקיימת תקשורת רבה בין ה-52 ל-054, לרבות שיחת טלפון בשעה שבה, לפי עדות נהג המוני, השודד הראשון התקשר לחברו, כדי לשאול אותו אם הוא רוצה לאלכט לאכול, סמוך לפני שהנהג הותקף. **ה-54** מאוכן, אף הוא, בפתח תקווה סמוך לשעה 21:00 וסמוך לرمלה ורמלה החל מ-21:15. גם הוא מאוכן באצטדיון ברמלה בשעה 21:28, בעת שיחת הטלפון שנכנסה אליו מה-052, ובאזור צומת מצליח, מקום ביצוע השוד, באזור היציאות הדרומיות של רמלה, ב-21:32 וב-21:36 הוא מאוכן באתר כפר דניאל, החולש על כביש 1.

עמדת ההגנה - בתמצית

10. כפי שאפרט בהמשך, הסניגורים טוענים כי אין די בראיות התביעה כדי לבסס הרשעה. לטענתם, לא ניתן להבנות מטענות בדבר אי סבירות גרסאות הנאשם, שכן כדי שגרסאות אלה תשמשנה לחובת הנאשם, היה על המאשימה להניח תשתיית, שאוთה יכולו שקרו הנאשם (או מנעוותם מלתת הסברים סבירים) לחזק. בהעדר "יש" כאמור, לא יכול ה"אין" להשלים את החסר.

לדבריהם, לא ניתן להתבסס כלל על הזיהוי של השוטרים. **ראשית**, יש סתיות רבות בין התיאורים השונים - הן בין הגרסאות של אותו שוטר לבין עצמו, הן בין השוטרים השונים. **שנית**, לאיש לא היה קשר עין רציף עם מי מি�וצאי המוני, עד מעצרם של הנאשם. **שלישית**, היו מחדלי חקירה חמורים, היורדים לשורש התשתית הראיתית. אלה גם מקרים רבים בראיות הקיימות וגם משליכים על יכולתם של הנאשם להתגונן. כך, למשל, אין מחלוקת שבסמו' לאזור האירועים הייתה ניתנת חיללים, שראתה את המרדף אחרי נאשם 1, אך איש מהם לא הובא לעדות. נאמר גם,שמי מהחילים דרכם את נש��; מי לדנו יתקע שהיריה שפוגעה ברגלו של נאשם 1 לא נורתה על ידי אחד החיללים, שראה אותו במנוסתו, ולא על ידי השוטר רפאל שמיר, שאף ציין כי סבר שלא פגע בנאשם? נוסף על כך - לא בוצעה בדיקת התאמנה בין הקליע שפוגע בנאשם לבין כלי הנשק של השוטר היורה. כך, למשל, לא נלקחו טביעות אצבע מכשיר הטלפון הנידי שנתפס במקרה והמייחס לנאשם 1. הסניגורים ציינו כי התזה של המאשימה, שלפיה מי שביצע שוד ומנסה לחמק מהמשטרה יבחר לróż דוקא על הכביש, אינה הגיונית. עובדה זו מתיישבת טוב יותר דוקא עם גרסת הנאשם, כי הם היו בדרכם בחזרה למחסום נעלין כאשר נתקלו בשוטרים ובכל ה"בלאגן".

נאשם 1

11. התשתית הראיתית לחובת נאשם 1 מבוססת על זההו של מספר שוטרים אשר רדף אחריו, אך כולם איבדו עימנו קשר עין בזמן קצר בשלב זהה או אחר. אחד השוטרים שרדף אחרי השודד שיצא מדלת נהג המונית ירה לעבר פלג גופו התיכון בתחילת המרדף. השוטר חשב כי לא פגע בנמלט. כאשר נאשם 1 נתפס הוא נמצא ירי ברגלו. לטענת המאשימה, ה-052 שנמצא במנוחת שיר לנאשם 1. טענה זו מתבססת במידה רבה על כך שלטענה, קיימות ראיות לקשר בין נאשם 1 לנאשם 2 בקשר לביצוע השוד, והמסקנה המתבקשת היא שה-052 שיר לנאשם 1. עתה נפרט.

הראיות

12. **רפאל שמיר [שמיר]** משמש מתנדב בתחנת מודיעין במשטרת, ביחידת התנועה, מאז 1999. במועד האירוע היה לקרأت סוף משמרתו, בניידת עם **משה שיפמן [SHIPMAN]** - מתנדב אף הוא במשטרת. הם שמעו בקשר על אירוע שוד המוניות וכאשר הדיווח החל לדבר על כך שהוא נסעת לכיוון צומת שלילת על כביש 443, עצר אז חלפה על פניו בניידת של ראש המשמרות (על פי מספורה), שבו ישבו **شمש ושמואל שואל [שמעוש]**. הם נסעו בעקבות אותה ניידת והצטרכו לנידות שכבר עמדו על כביש 443, מול תחנת דלק "סונול" וביצעו חסימה של שלושה נתיבים, כשהם נוכנסים בנגדו לכיוון התנועה. ניידת ראשונה (ובה המתנדבים של יחידת הסירות) עמדה בנתיב הימני ביותר, הניידת של ראש המשמרות עמדה בנתיב הסמוך - הנתיב השני מימין, ושמיר העמיד את הניידת שלו קצת באלאנסון, בנתיב השלישי עם חריגה לניב הימני, המאפשר פניה שמאלית לכביש 446. הוא יצא מהניידת ועמד מאחוריה, לכיוון מזרח. בקשר הגיע דיווח שמננו הרביעי, המאפשר פניה שמאלית לכביש 446. הוא יצא מהניידת ועמד מאחוריה, לכיוון מזרח. בקשר הגיע דיווח שמננו חמישי, שמיר שהמונית נמצאת צומת אחד מערבה מהם, על כביש 443, והם הבינו שהרכב קרבת לכיוונם. מהר מאד הוא למד שמיר שהמונית נמצאת צומת אחד מערבה מהם, על כביש 443, והם הבינו שהרכב קרבת לכיוונם. מהר מאד הוא החל לשמעו קולות של התנגשויות ושמעו את הרכב "EMPLAS DROR" בציג, עד שראה ג'יפ שעמד בנתיב האמצעי מתرومם באוויר, נראה מעצמת החבטה. שמיר הבHIR שבהתאם לכל התמונה שהציגירה עד אותו רגע, קרי: דיווח על מונית באוויר, נראה מעצמת החבטה. שמיר הבHIR שבהתאם לכל התמונה שהציגירה עד אותו רגע, קרי: דיווח על מונית באוויר, נראה מעצמת החבטה. שמיר מצביו של נהג המונית שנשדד לא היה ידוע, לימד על ביצוע פשע חמור. כאשר ראה כיצד המונית מתנגשת בכל רכוב האחים, "היה ברור לי שמדובר בעברין שלא סופר אותנו, אין לו עכבות נשדדה, על ידי שני בני מיעוטים, כאשר מצביו של נהג המונית שנשדד לא היה ידוע, לימד על ביצוע פשע חמור. שmir התמקד בנהג, שהחל הדלות הקדמיות של המונית נפתחות - אחת מכל צד - ומכל אחת יצא אדם והחל לרוץ. שמיר התמקד בנהג, שהחל לרוץ לכיוונו, תוך נסיען לעקוב את שמיר. הוא עבר משמאלו לשmir, במרחק כ שני מטר, והמשיך לכיוון גדר ההפרדה בין הנתיבים, בכוונה לעبور לניב הימני (הצפוני) לכיוון תחנת הדלק של סונול שלילת. באותו רגע נראה לו הנהג הנמלט גברתון, ככלומר בעל מבנה רחב (כך הבHIR בעדותו), בגובה כ-1.80 מטר ("יותר גבוהה ממני", דברי שמיר). למיטב זכרונו, השודד לבש בגדים כהים, אך הוא הבHIR כי אין לו יכולת לזכור פרטיים בצורה טובה, שכן מתוקף תפקידו ביחידה התנועה, הוא מיזמן להתמקד בעבירות שהוא מול עיניו ולא קופס את החוק. כאשר ראה את השודד מנסה להמלט, הוא ואחרים צעקו לו לעזרה. אז שמע ירי ובודיעיד התברר לו שהוא ירי באוויר על ידי **שמעוש**. לאחר אותן ירי אלה ראה, ומארח שלתפיסטו של שמיר מדובר היה במצב שהוא בו כדי לסכן אנשים, הוא ירה לכיוון פלג גופו התיכון של הנמלט, במטרה לעוצרו. זה היה עוד לפני שהשודד עבר את גדר ההפרדה, אלא שמיד אחר כך, השודד דילג מעל גדר ההפרדה והמשיך לרוץ לכיוון תחנת הדלק. שmir לא ירה בשנית, מאחר שהעירק כי מאותו רגע כבר הייתה סכנה לפגיעה באחרים. שמיר לא ידע בכלל אם פגע בנמלט, אם לאו, כי הוא המשיך לרוץ והוא העירק כי לא פגע בו. שmir המשיך לרוץ אחרי השודד, ולמרדף הרגלי הצלטרו נוספים. בשלב מסוים ברוח הנמלט למתחם תחנת הדלק, לפנצ'ירה, ושמיר איבד קשר עין אליו. כשהגיע למתחם תחנת הדלק החל, יחד עם אחרים, ב巡视ה רגלית ושמע אנשים צועקים

שהנמלט ירד לככיש וברח לכיוון מערב, ואז אחרים המשיכו במרדף (פרוטוקול 27.12.16, עמודים 16 - 20).

סניגורו של נאשם 1 שאל את שמיר מודיע העובדה שהדיעה בקשר כללת את המידע שמדובר בשני בני מיעוטים לא באה לידי ביטוי לא בדוח הפעולה שרשם ולא כאשר מסר עדות על הארווע במשטרה. שמיר השיב כי אינו יודע מודיע. כך גם נשאל מודיע לא רשם בדוח הפעולה שלו שהגייפ שנפגע מההתגשות של המונית בו "התרומות באויר", והשיב שבאופן כללי - אין מדובר בסיטואציה שהיא יומית עבורה ויתכן שה삼יט פרטיטים מסוימים. בחקירה החוזרת הוגבר כי התאור שהגייפ התרומות באויר כן נמסר בהודעה שגבתה משמיר אחורי הארווע. הובהר, כי נגבתה הودעה משמיר ולא הסתפקו בדוח הפעולה בשל היותו מעורב בארווע של ירי לעבר חסוד. הוא אישר שבארוע גם שימוש יירה ומאותר יותר-node לענו שהייתה גם יירה נסopic, דבר שלא היה מודיע לו בזמן אמת. הוא ציין כי בהמשך היו חיללים שייצאו מכל רכב סמוכים, אך לא בנקודת הזמן שבה יצאו השודדים מהמוניות והחלו לברוח. אשר לתיאורו של הנגג כגברתן, גבוה ורחב, לעומת זאת שוטר אחר שתיאר אותו כרזה, אמר שמיר: "... אני לא מORGEL בכלה וכן יכול להיות שהסיטואציה נראה לך מיימתולן הוא נראה לי מאיים והאפן שהוא פרץ ורצ הפכה אותו בעינו ל... **ש:** גברתן, גבוה ורחב? **ת:** כן". שמיר נשאל מודיע לא ציין מלחתחילה שהנגג הנמלט לבש בגדים כהים והשיב שלא יכול היה להיעיד על כך באופן ברור. כשנשאל שוב, השיב אך סיג ואמר שזה לuibט זכרונו. לשאלות הסיגוריות של נאשם 2 השיב כי לא היה שותף למרדף אחרי נאשם 2 ומה ששמע לגבי מעצרו בהמשך, שמע מאחרים, בדיעד (פרוטוקול 27.12.16, עמודים 20 - 26).

13. **יניב שמש** תפקד בארווע בראש המשמרת. הוא תיאר באופן דומה **לשמיר** את ההגעה למקום ואת יצירת החסימה. זו בוצעה, לדבריו, מול תחנת הדלק, כ-500 מטר לפני צומת שילת, בנתיב ממערב למזרחה. נידת הוצאה כקילומטר לפני המחסום, בכניסה המערבית למודיעין, על מנת שתתן לשמש אינדייקציה כשהמוניות מתקרבת. ואכן, נידת הבילוש הודיעה שהמוניות מתקרבת ונסעה בעקבותיה (ר' עדותו של **מוטי איש [איש]** בפסקה 16 להלן). שימוש מוחץ לנידת, בקצת הפקק שנוצר, בנתיב השמאלי אם מסתכלים בכיוון התנועה. המוניות הגיעו לכיוונו במהירות גבוהה. הוא נאלץ לזמן ימינה, כדי לא להדרס, שכן ראה שהמוניות אינה מתכוונת לעצור. ואכן, המוניות המשיכה ללא עצירה, תוך ניגוח כל הרכב בדרך, עד שהגעה למחסום, שם נתקעה בגייפ לבן ונעצרה. שמש רץ אחורי המוניות ברגע שחלפה, בעוד מנגנת כל רכב, ונורו מספר יריות בעבר, "ירוי מעצר חסוד" כהגדתו. כשהמוניות נעקרה "בוצעה פריקה מהרכב". מצד שמאל יצא בן לבוש שחור - חולצה שחורה, מכנס שחור. מצד ימין יצא בן אדם שמנמן עם חולצה אופוינית חום והם התחלו לירוץ. הוא היה במרחק 10 - 15 מהשודדים כשם יצאו מהרכב. התאורה הייתה תקינה והכל מואר. שמש התבונת על הנגג שקפץ מעלה בעקבות הנסיבות והתחל לירוץ לכיוון תחנת הדלק לצומת שילת. שמש ואחרים רדפו אחורי וכשהגיעו לתחנת הדלק עצר את המרדף כי היו שם חייל צה"ל, ליד עמדת מילוי האוויר, שדרכו נשקים. שמש ביקש מהם לא להתערב ושיפרקו את נשקיהם. הוא ראה **שהבלש מוטי איש ומשמש** המשיכו במרדף אחורי הנגג, הוא עצר וחזר למקום התאוננה כי שמע בקשר שיש פצעים במקום. בינוים שמע גם **שהשוטרים יוסי הררי [הררי], ורגינה ברודובסקי [רגינה]** דיווחו שעצרו את הנמלט השני, והוא חזר למקום התאוננה. אז שמע בקשר שיש רכב שנסע נגד כיוון התנועה ומשהו רץ על הכביש. הוא לקח את הנגג שברח ומנסה לאזוק אותו. הנגג התנתק, אז שמע לכיוון תחנת הדלק מנטה נעקרה. הוא ראה את **איש** רוכן על הנגג שברח ומנסה לאזוק אותו. הנגג התנתק, אז שמע נתן לו "בוקס לפנים ולאחר מכן שוקר לכיוון הגב, העורף בשביל שיירגע כדי שנוכל לאזוק אותו ואחר כך אזקנו אותו". שמש אישר כי האדם אותו ראה שכוב על הרצפה היה אותו נג שיצא מהמוניות, אותו זיהה לפי הביגוד, וגם לפי השער - הוא היה קצוץ-שייר, או קירח (פרוטוקול 27.12.15, עמודים 26 - 29).

סניגורו של נאש 1 שאל את שמש מדוּע בשום מקום, עד עドותו בבית המשפט, לא צין שהאדם שאיש תפס הוא אותו אדם ששמש רדף אחריו לאחר שיצא מהמוֹנִית. שימוש השיב כי אין לכך סיבה. לעניין היריות ששמעה בתחילת האירוע צין כי אינו יודע אם הן נרו שנייה לפני השודדים פרקי מהרכבו או שנייה אחריו. עוד אמר שאינו יודע לא צין בדוח הפעולה שלו דבר לגבי הבגדים השחורים, אלא צין זאת לראשונה בהודעה שמסר במשטרה שבוע אחרי האירוע. הוא צין שברגע המעצר ואזיקתו אישר באזני הסניגור כי אחרי האירוע השוטרים שהשתתפו בו שוחחו ביניהם על האירוע. הוא צין שברגע המעצר ואזיקתו של נאש 1 הוא ואיש השתתפו, אך מן הסתם הגיעו שוטרים נוספים ברגע שהייתה דיווח על חשוד שבורח. הוא נשאל כמה חיילים היו בתחנת הדלק וצין כי אינו זוכר. ארבעה, חמישה. הוא השיב לשאלות הסניגור כי עצר בתחנת הדלק ברגע ששמע את דרייכת הנשקים וברגע שהנוהג הגיע לתחנת הדלק לא בוצע ירי. הוא שמע את דרייכת הנשקים כאשר הגיע אל החילים. אשר לשימוש בטיזר לצרכי מעצר, צין כי מדובר היה במיל שהתנגד למעצר ולא הצליחו לאזוק אותו. לדבריו, מדובר היה באמצעות טיזר סביר בנסיבות העניין. הוא לא זכר אם זההיר את החשוד לפניו שעשה שימוש בטיזר. הוא שלל את טענת הסניגור שהשימוש בטיזר היה בבדיקה "הוצאה עצבים" על הנאש. אשר לבגדים השחורים שלבש השודד, צין כי אינו זוכר אם היה לטרנינג כובע קפוצ'ון, אך מדובר היה בטרנינג שחור. אחראי כמעט שנה לו לזכור, אך באותה עת זיהה את הביגוד של העצור כזהה לביגוד של הנוהג. לשאלת הסניגורית של נאש 2 צין שמש כי הוא לא רץ אחרי השודד שיצא ממדלת הנוסע ולא ראה לאן הוא רץ. הוא גם צין כי הסתכל על הנוהג, על הגב שלו, ורצ אחריו.

על השני לא הסתכל (פרוטוקול 15.12.27, עמודים 29 - 32).

14. **שימוש** שמש סגנו של **יניב שמש** באירוע. הוא תיאר את יצירת המחסום והתרחשויות שקדמו למפגש עם המונית בצוותה זהה לתיאור של שמש. הוא עמד בנתיב הימני (כאשר מסתכלים בכיוון התנועה), במידים מלאים. הוא תיאר את התקראבות המונית למיקום שבו עמד שמש וצין **שימוש** זו אחורה כדי למנוע את הפגיעה. "זה היה כמו פגוע דרישת". המונית נכנסה בארבעה כליל רכב אזרחיים ושתי נידות סיור, ונעצרה כתוצאה מההתאונה. שתי הדלתות הקדמיות נפתחו, שימוש התקדם לכיוון המונית והתקבית על הנוהג. הוא ראה את הנוהג עם מכנסי טרנינג שחורים וחולצה שחורה רץ לעבר מעקה הבטיחות המפרד בין הנתיבים. הוא הוציא את אקדחו כדי לבצע נזהר מעצר חדש, צעק לנוהג "עצור, משטרת", הנוהג לא הגיע, שימוש דרך את נשקו, החשוד הסתכל כל העת לאחור לראות את המרחק בין ליבו הרודף, שימוש ירה שני כדורים באוויר, ראה שהחשוד נכנס לאזור תחנת הדלק, שהוא הומה אדם. הוא הכניס את אקדחו לנרתיק והמשיך בריצה לתחנת הדלק. הנוהג רץ לשטח הפתוח שמחבר בין התחנה לכביש 443, אז שימוש החיליק ואיבד קשר עין עם הנוהג. **איש** היה צמוד **לשימוש** והמשיך לרוץ אחרי הנוהג. בהמשך שמע דיווח שאיש עם העצור, שימוש חבר אליו וראה שאיש ומשם עם העצור. הוא סייע להם במעצר והכנסו את הנוהג לנידית. לדבריו, מהמוניית יצאו שניים: אחד רזה ואחד מלא. **איש** עצר את הרזה, שזה אותו בחור שהם רצו אחריו. בדיעבד נודע לו שם העצור מוחמד עוזודה. לאחר מכן ערך **שימוש** חיפוש על נאש 2 ומצא עליו 2,080 ₪ (מצרך **ת/28**). עוד צין שכារ שמר על העצור (נאש 1) שאל אותו מדוּע ברוח מהשוטרים והוא השיב "מה אני אעשה" והוריד את הראש (פרוטוקול 16.12.27, עמודים 33 - 35).

הסניגור שאל את שמש מדוּע בדוח הפעולה שלו לא רשם שברגע שהמוניית עברה הוא צמצם מרחק לכיוונה, מדוּע לא רשם שהנוהג, בעת מנוסתו, הסתכל כל הזמן לאחור ומדוּע לא רשם שהנוהג היה רזה. לא הייתה בפי תשובה. הוא לא ידע להסביר מדוּע, בגין שוטרים אחרים שהיו באירוע, הוא עצמו לא זמן למתן הודעה במשטרה. בזמן האירוע היה עיר לכך שמלבדו, גם **איש** ירה ובודיעבד, בתחנה, נודע לו שגם **שמיר** ירה. אשר למועד המעצר הוא צין שהגיע לשם אחרי שמש **ואיש**. הוא נשאל מדוּע רשם שלא היה שימוש בכל, כאשר בפועל שמש העיד שהשתמש בכך - גם נתן אגרוף וגם עשה שימוש בטיזר. על כך השיב שהוא רץ אחריו, כשהעצור כבר אזוק והכנס שוטרים אותו לנידית. הסניגור

צין באזינו כי בדוח הפעולה כתוב שסיע באיזוק, ולא שהגע אחורי שהעוצר כבר היה איזוק. אחר כך טען שרשם שלא היה שימוש בכח ממשום שהוא לא עשה שימוש בכח. הוא אינו רשאי מה ששותר אחר עושה, אלא רק מה שהוא עושה. הוא עצמו לא ראה לא אגרוף ולא שימוש בטיזיר. בהמשך הבahir שכתו בדוח הפעולה כי הגע וסיע לאיש להכנס את העוצר לתא המעצר בגיןית. העוצר כבר היה איזוק, שימוש לחץ לו על האיזוק והכנסו אותו בגיןית. הסניגור שאל אותו מדוע לא הזהיר את העוצר לפני שחווח אליו בתחנה, אותה שיחה שבבה נשאל מודיעו ברוח המשפטרים. שימוש השיב שזו לא הייתה חקירה, הוא רק שאל אותו מודיעו לא עצר. בחקירה חוזרת הבahir כי ידע שהבחור שנעצר לבסוף הוא אותו נהג שיצא מהרכב לא רק על פי הבגדים שלבש, אלא גם כי היה רזה, וכי זיהה את האדם שרצץ אחריו כמו שנעצר (פרוטוקול 16, עמודים 35 - 40).

15. **יניב אחדות [אחדות]**, שוטר שהשתתף גם הוא באירוע תיאר את ביצוע החסימה, בדומה לשמש, שימוש ושמיר. גם הוא ציין כי סבר בתחילת שיטוכו שמדובר בפגיעה דרישת, כי ניסו לדרוס את שם. לדבריו, יצא חסוד אחד מכל צד של המוניות והוא הוציא את אקדחו מכיוון שהוא שופט שמדובר באירוע פח"ע. הוא ראה דמיות רצות לכיוון השdots של שילת קרוב לתחנת הדלק סונול ומשם אבד לו קשר עין. מיד לאחר שליפת האקדח החזיר, מאחר שהחמודים רצו לכיוון הפיקק והוא חשש לפגוע באזרחים. הוא זה שתפס מהמוני את מכשיר הטלפון הנייד שכונה ה-052, בזירת האירוע (ת/29 ו-ת/30).

16. **איש** שימש סגן ראש צוות בילוש במועד האירוע מושא כתוב האישום. הוא נסע בגיןית סמיה (נטולת סימוני משטרה) עם **תומר חביב** [**חביב**] ותיאר את ההגעה למקום האירוע בדומה לשוטרים האחרים. הוא היה בגיןית שהייתה בכניסה המערבית למודיעין, על מנת לזהות את המוניות בדרכה למחסום, וכשהיא חלפה על פניו - נסע אחריה וכרכז לה לעוצר. הנהג לא עצר, תחילת "זיגזג", כדי שמנסה לפלט לעצמו דרך, תוך סיכון חי אדם, ובהמשך - נסע לתוך המחסום, שככל בגיןית משטרה כחולה, עם אור כחול מהבב ("צ'קלקה"), וכל רכב נוספים פרושים במקום. המוניות פגעה במספר kali רכב וכשהגעה ממש למחסום, **שימוש**, שעמד סמוך לאחת בגיןית החומות, נאלץ לקפוץ הצדה כדי לא להפגע. המוניות נעזרה סמוך למחסום ויצאו ממנה שניים. איש התרכז במילוי שיצא מדלת הנהג ואני זכר מאין יצא הנושא. הוא זכר שהנושא יצא מצד ימין של המוניות, אך אין יודע האם מקדימה או מאחור. הנהג לבש מכנס טרנינג שחור וחולצת טרנינג "כהה אפור בגוון של שחור". איש הבahir שהתקoon בקר לשוחר. הנהג חזה את הכביש, תוך מעבר של הבטונדה, לכיוון הנסיעה ההופיע (443 מזרחה למערב). איש חש שנשקיות סכנת חיים לו ולסובבים, והבין שבוצעו שוד אלים כלפי נהג מונית. הוא רדף אחרי הנהג, תוך שהוא צועק לו "עצור, משטרה". הנהג לא ענה. הם הגיעו לחלק האחורי של הפנצ'ריה הנמצאת בסמוך לתחנת הדלק. איש צעק לנוהג "עצור, משטרה, או שאתה יורה". הוא שלף את נשקו, דרך אותו יורה אחת באוויר. הנהג לא עצר והמשיך במנוסתו, איש החיזיר את הנשק לנרטיק והמשיך במרדף. מסבירו היו אזרחים סקרנים שהסתכו על המתරחש והנהג דחף אותם על מנת לעבור. אז הגיע הנמלט לאזור המיעור מאחורי הפנצ'ריה. עד אותו רגע היה לאיש קשר עין אליו, אך באותו רגע איבד אותו, למשך פרק זמן קצר שלא עלה מהחורי הפנצ'ריה. הצמיחה באותו מקום הייתה סבוכה ורטובה מטל. בעודו בשטח המיעור צעק אחד האזרחים לאיש שהנמלט ירד חזרה לכיביש ורצ על הכביש. בשלב זה חזר איש לכיביש וזיהה אדם בעל אותו מבנה גוף ופרטיו לבוש כמו הנהג, רץ על הכביש. הוא ציין כי הוא השוטר שרדף אחרי הנהג כל העת, וגם היה הכى קרוב אליו, אך שלא היה מקום הנהג, רץ על הכביש. הוא תיאר את הנמלט כבחו גבוה, יחסית רחב כתפיים, אך לא שמן. הוא היה במרקח של התבלבלתי בוגע לזהותו. הוא תיאר את הנמלט כבחו גבוה, יחסית רחב כתפיים, אך לא שמן. הוא היה במרקח של כ-300 מטר מהנמלט והמשיך לרדף אותו. מאחר שהכביש היה חסום, לא היה איש על הכביש בלבד ומלבד הנהג, וגם לא היו kali רכב. בשלב מסוים, הנהג חזה שוב את הכביש וחזור למסלול הנסיעה ממערב למזרחה, שהיא עומס

מכוניות בגלל המchosם, תוך שהוא עבר את הגדר המפרידה בין הנתבים. איש חזה אף הוא את הגדר והנаг רץ לכיוון שולי הכביש והמשיך על ציר 443 מזרחה למערב. איש זיהה כי רכב אזרחי שעמד שם, ניגש לרכב (תוך איבוד קשר עין עם הנמלט פעמי נספת, הפעם לעשר שניות, לכל היותר), ביקש מהנаг לזוז הצדיה, נכנס לכיסא הנаг, עשה פרסה על השוליים והחל לנסוע נגד כיוון התנועה על השוליים על מנת להשיג את הנמלט. אז שוב נוצר קשר עין, כאשר ראה את הנаг ממשיר בבריחה על השוליים. הוא המשיך בנסעה על השוליים במטרה להתקרב לנаг וכשմASHת המשך התקרבותו אליו ראה שני חיילים שהתקרבו אליו. אלה הציבו על הנמלט. איש יצא מהרכב והנמלט נעמד כשפוני לאיש, אשר - בסיעוד החילים - ניסה להשתלט עליו. איש הודיע לו שהוא עוצר אך הוא התנגד למעצר. איש וחיילים נאלצו להשתמש בכח כדי לשים עליו את האזיקים. בשלב זה הטרף **שמש**, החיילים לקחו צעד אחורה ורק לאחר מספר דקות עלה בידיו איש ומשש לשים על הנаг את האזיקים, לאחר מכן השוטול. לאחר מכן הוכנס הנаг לנידית. חרף איבוד קשר העין פעמיים, איש משוכנע כי מי שעצר הוא מי שיצא מכיסא הנаг במנוחת נוכח לבושו, מבנה גופו, הסמיוכות למקום האירוע, וגם רטיות ברגלו של נאשム 1, שנגמרה - לדברי איש - כתוצאה מכניסה לאיזור המיעור, שם הדשא היה רטוב מטל. דבר שגרם גם לשוטרים שרדפו אחריו בשטח המיעור להרחב בשולי הגדים (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 35 - 40).

בחקירה הנגידית הסכים איש שכאר יצא הנаг מהמנונית, הוא זיהה רק את גבו. עד שעצר אותו לא נחשף כלל לפניו. פערם בין תאוריו את הנаг בדוח הפעולה שנרגם סמור לאירוע ובוואדיתו במשטרה, לבין התאור בעדותו בבית המשפט (למשל - שהנаг היה רחב כתפים, או שהחילים הציבו לו על הנаг הנמלט) הסביר איש בכך שמדובר היה באירוע סבור, מורכב ומתגלגל, ולא מן הנמנע שפרטים כאלה ואחרים יחוללו אחרי מספר שעות, ימים ושבועות. עוד ציין כי יש בוודאי עוד פרטים קטנים שיכולים להתווסף אם ימסור את העדות עוד שלוש פעמיים. איש לא הסכים לאמירה של הסניגור כי מדובר בבדיקה שמתבצעים בו שב"חים וצין כי בכל שימושו בשוטר לא תפס שם שב"חים. אשר לשאלת הסניגור מדוע בדוח הפעולה שלו כתוב שעשו שימוש בטעיר ובדוח הפעולה שלו הוא כותב מה שהוא עשה בתוך האירוע. הוא עצמן לא בטיער, השיב כי הוא לא עשה שימוש בטיער ובדוח הפעולה שלו הוא כותב מה שהוא עשה בתוך האירוע. הוא עצמן לא ראה שנעשה שימוש בטיער, שכן היה עסוק בנסיען לאזוק את נאשム 1 שהשתולל. איש לא הסכים לתזה של ההגנה שלפייה אין זה הגיוני שאדם המנסה להמלט מהשוטרים יעדיף להשאר בשטח המיעור ולא לצאת בחזרה לכਬיש. הוא ציין כי במקום שבו יצא נאשム 1 שוב לכਬיש לא היו שוטרים. זה היה רחוק, יחסית, מהchosם והוא היה שם לבדוק. נוסף על כך, נוכת הרבה יותר לרוץ על כביש. מכל מקום - איש השיב כי אינו יכול לענות בשם הנאשם מדוע החלט לפעול כפי שפועל (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 40 - 48).

17. **חג'ג** שימש כבלש בתחנת מודיעין וביום האירוע היה עם איש בניינית. הוא תיאר את האירועים עד עצירת המוניות, כולל את אירוע ה"כמעט-דרישה" של **שמש** כפי שתיאר אותם איש. הוא הוסיף שהנאג הפרקעה של המוניות באותו שלב גרמה גם לו לעשות תאונה. הוא ציין שמהמנונית יצאו שניים. הוא עצמו התביית על הנаг, שלבש שחורים, עבר את הכביש לכיוון תחנת הדלק הסמוכה ורצץ לכיוון "המיוערת". הוא יצא מהמנונית מעט אחרי האחרים. רצץ אחרי הנאג שוטרים אלא שאז אבד קשר העין עימו ונכנסו לשטח הסביר לסרוק אחריו. לו עצמו לא היה קשור עין רצף עם הנאג הנמלט. החלו סריקות כဆורי זמן קצר אזרח צעק שהוא מזזה מישחו שעולה מכיוון העיר לכביש 443 בrichta. איש, שרצץ הcli מהר, פתח פער של כ-100 מטר מהאחרים, לאחר שעלה על רכב קלשוי. הוא התקרב למקום שבו איש ביצע את המעצר והגיע לשיע. לדבריו הנאשם התנגד טיפה למעצר, אך המעצר נגמר יחסית מהר. הוא ידע שהאדם שנעצר לבסוף הוא זה שיצא מדלת הנאג במנוחת לפי הלבוש וממבנה הגוף (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 49 - 51).

לשאלת הסניגור מודיע בדוח הפעולה שלו ובהודעתו במשטרת אין זכר לעובדה שזיהה את מי שנעצר לבסוף כנаг בין היתר לפי מבנה גופו, השיב כי הוא שוטר חדש יחסית וזו הייתה הפעם ראשונה שחוות אָרוּע בסדר גודל זהה, מה גם שהוא עצמו חוות תאונה. لكن הדוח שלו היה כללי. נוסף על כך, הוא לא חשב שמדובר בפרט חשוב. הוא לא ידע לומר כמה יריות שמע במהלך האירוע. את היריות הוא שמע בשלב המרדף הרגלי בתוך תחנת הדלק. בחקירה הנגדית **צ'ג'ג'** הוסיף שהאדם שנעצר לבסוף היה עם בגדים מוליכלים מבוץ ומחול והוא טיפה חbold. במנוחת נפתחו קרויות האoir בתאונת. לשאלת הסניגור השיב כי לא הזכיר פרטים אלה לא בדוח הפעולה ולא בחקירותו במשטרת מאחר שהוא שוטר חוותה. יש הרבה דברים שלא ציין, גם בשל הבלבול ולכך הדם הגבוה כשהגיעו לתחנה. הוא לא זכר אם **שימוש** הגיע למקום לפני או אחרי שעצרו את נאשם 1. הוא ציין שלא ראה שנעשה שימוש בטיזיר וגם שלל את טענת הנאים על קלילות ומכות (פרוטוקול 27.1.16, עמודים 51 - 53).

18. **צמיר** חקר את שני הנאים, ערך את מסדרי הזיהוי, נסע לבית החולים כאשר שני הנאים פנו לשם, נכנס עם נאשם 1 לצלום הרנטגן, ועוד.

מהר שמלילא איש מהנאים לא זהה במסדר הזיהוי, אין מוצאת טעם להרחיב בעניין זה.

צמיר נשאל בחקירתו הנגדית על אודות הירי באירוע. הסניגור הציג לו שאלה האם לא סבר שיש לבדוק מאי זה מכלי הנשק שהיו בזירה נורה נאשם 1, וזאת נוכח העדויות שלפיהן **איש** טען שירה באoir, **צמיר** ירה לכיוון רגלי הנאים אך אמר שהוא חושב שלא פגע בו, **שימוש** ירה שתי יריות באoir וקיימת עדות שגם הירא בזירה על כל נשק טעונים. צמיר השיב שלא סבר שהדבר דרוש, כי רק שוטר אחד העיר שירה לכיוונו של נאשם 1 וכל האחרים בכלל לא ירו לכיוון גופו של הנמלט. لكن לטעמו לא הייתה כל אי בהירות בעניין. עוד הוסיף שלטיפת זכרונו, טכנית הרנטגן אמרה לו שלא מוציאים קלייע זהה, אז גם לא ברור כיצד ניתן היה לבדוק זאת. אשר לאפשרותשמי מהחייבים ירה בנאשם 1 אמר צמיר שחייבים מסתובבים עם נשק ארוך, ואילו מישו מהם היה פוגע בנאשם 1 מושך זהה, הוא לא יכול היה להמשיך לרווח (פרוטוקול 27.1.16, עמוד 17, שורה 24 ואילך).

לענין הטלפון שנפתח במנוחת (ה-052) - צמיר הוא שהדליך אותו כדי לגלוות מה מספרו. לא היה לו צו מבית המשפט לעשיית פעולה זו והוא הסביר כי מאחר שאין מדובר ב"טלפון חכם", וכל שעשה הוא ללחוץ "send", לא היה צריך בצו. הסניגור הקשה בעניין זה, אך הטענה שהיא צריך בצו לא עלתה שוב בסיקומים. למללה מהצורך אפנה, אפוא, לרע"פ 536/16 **בנזרו נ' מדינת ישראל** [1.2.16], פסקה 9, מפי הנשיאה נאור. לשאלת הסניגור האם נלקחו טביעות אצבע מהמසיר השיב צמיר בשלילה והסביר כי מדובר בחפש העובר מיד ליד, ولكن לא סבר שיש בכך טעם.

צמיר נשאל בחקירה הנגדית כיצד הוא מסביר את העובדה שאיש מהשוטרים לא תיאר את נאשם 1 כלבוש סוטרט שחור שערו כתוב בהיר ובולט מקדימה. צמיר העלה כל מיני השערות, אך לא מצאתי להתייחס אליהן, שכן מדובר בהשערות בלבד.

19. **שיפמן** היה בעת האירוע עם **צמיר**. הוא השתתף ביצוע החסימה והיה בניידת שהייתה קרובה לגדר ההפרדה

וחסמה את הנטייב השמאלי. הגיע דיוקן בקשר שהמוני מגיעה וכעבורה כדקה שמע רעש חזק של התנגשות. מהמוני ירדו שניים. זה שיצא מדלת הנהג פרק לכיוון תחנת הדלק שילט ואחר יצא מדלת הנוסע ופרק לכיוון החזרה לתל אביב, לכיוון הכניסה המערבית למודיעין. הוא היה במרקח של עשרה מטר מהמוני ברגע הפריקה ולא השתתף במרדף. עוד ציין שעמץ 3 - 4 יריות תוך כדי שהשניים פרקו מהמוני, או סמוך לאותו רגע.

20. **יוסף אסרצה [אסרצה]** שימש במועד האירוע כ舅וטר סיור. הוא נתקבש לשומר על הנאים בתחנת המשטרה, הוזמד לנאם 1 ונסע אליו בית החולים, שם היה בקשר עין עימו במהלך כל הבדיקה. נאם 1 לבש כמה שכבות בגדים, שהוסרו בזמן הבדיקה. השכבה העליונה הייתה סודר אפור וסודר שחור. על הסודר השחור היה כתוב בכתב בכתב, אך אין זכר אייזה משני הסודרים היה עליון יותר. אסרצה כתב דוח פועלה שהוגש (ת/52) וממנו עולה שהסודר העליון היה השחור, שעליו היה כתוב בכתב אפור וכתום, והסודר התחתון היה אפור. מתחת לסודרים הייתה גופיה בכתב כחול. עוד עולה שנאם 1 גם לבש שני זוגות מכנסיים.

21. **רס"ב יצחק שגב** העיד על פעולות שונות שעשה בתיק, בין היתר בהתייחס למצביע ה-052. הוא ציין כי מדובר בטלפון שמוועע כ"לא בעליים" לפי מערכת מצפן. לא היה בעדותו דבר שיכל היה linked את ה-052 לנאם 1.

22. עד רלוונטי נוספת הוא מר **מחמוד ספדי [ספדי]**, מי שנרשם עד תביעה בכתב האישום, אך משוייטה התביעה על עדותו, הזמן על ידי ההגנה. הוא היה נהג אוטובוס ב"קווים", שנעצר במחסום של המשטרה. לדבריו, המוני הגיעו בנסעה מצד שמאל שלו וניסתה לעبور בין מכוניות עומדות אחרות, תוך שהוא משפט את האוטובוס. הוא ציין כי כשהחלו היריות הוא "מת מפחד" וישר התבהא מתחת לכיסאות, אך לפני כן הספיק לראות אנשים יורים מהמוני. כל מי שירד מהמוני, לדבריו, לבש חולצה שחורה וגינס, אך הוא אינו זוכר בדיק. בעיקר עליה מעדתו שהיה מפוחד לחוץ ואף כאשר העיד במשטרה אמר: "coli נזכר בזה ואני רועד" (פרוטוקול 23.3.16, עמודים 106 - 108).

גרסאות נאם 1 בחקירות ובבית המשפט

23. חקירתו הראשונה של נאם 1 הייתה בליל האירוע, בבית החולים אסף הרופא, ביום 12.2.15 בשעה 03:49 עד 04:03. הוא נחקר על ידי **זמיר**. בחקירה זו הסכים לומר רק שהוא מרמללה, שאין לו אישור כניסה לישראל, וכי זו הפעם הראשונה שנכנס לישראל. נשאל מה מספר הטלפון שלו השיב כי אינו יודע, ולאחר מכן אמר שאין לו טלפון. מעבר לכך השיב על כל השאלות "אין לי מה לדבר" ו"אני אדבר בבית משפט". בסוף החקירה גם השיב כי תאריך הלידה שלו הוא 20.7.82 (ת/1, ת/1א ו-ת/1ב: הودעה כתובה, דיסק החקירה (אודיו) ותמליל החקירה, בהתאם).

24. חקירתו השנייה הייתה ביום 18.2.16 בשעה 14:57, גם בה נחקר על ידי **זמיר**. גם בחקירה זו תשובהו הייתה הינה "אין לי מה לדבר". חשוב לציין, כי גרסתו בבית המשפט הייתה שלא אמר דבר בחקירה השנייה זו מאחר שבכינסה לחקירה השנייה השוטרים קיילו אותו והשפלו אותו, וכן כשישב אצל החוקר הסתכל על כלם ואמר שהוא לא מאמין יותר לכולם והוא ידבר בבית המשפט (פרוטוקול 24.2.16, עמוד 72, שורות 2 - 3). למרות הדברים אלה, הוא לא אמר שום דבר צזה לחוקר ולענין הטענה ש"הסתכל על כלם", ציין שבמהלך רוב החקירה, ובודאי בראשיתה, היה לבד עמו **זמיר** בחדר. גם כאשר נכנס חוקר אחר, כדי להציג לנאם 1 סרטון אבטחה מתחנת הדלק, שאל את הנאם האם לא

עדיף לו שיסביר מה קרה באירוע במקום לשток, משך בכתפיו ואמר "אין לי מה לדבר" (**ת/2, ת/2א ו-ת/2ב** - הودעה מודפסת,Disk (אודי ווידאו) ותמליל - בהתאם). יצוין כי בחקירתו לא נראה נסער, או במצבה. הוא ישב כל החקירה ברוגע, השפיל מבט, ותו לא. עוד יצוין, כי זמיר לא נשאל בחקירתו הנגדית דבר על אותו קללות והשלכות נתענות. כאמור, באותה חקירה הוגג לנאשם 1 סרטון אבטחה מתחנת הדלק. הוא השפיל מבטו, לא הסתכל בסרטון ואמר שאינו צריך לראות. חרב שאלות חוזרות ונשנות מודיעינו מוסר הסבר ואינו מшиб על שאלות, לא טען שהסיבה היא חסר אמון במשטרת או ההשלכות בעבר. בחקירה שנייה זו, בנגד לחקירה הראשונה, הנאשם אף לא אמר שיםstor גרסה בבית המשפט.

25. נוכח שתיקותיו בחקירות, גרטסו של נאשם 1 הוגגה לראשונה בבית המשפט. בבית המשפט העיד נאשם 1 כי בתקופה שקדמה לאירוע עבד בעיריית רמאללה. החזה שלו נגמר, הוא עמד להתארס ולכן, למורת שלא היה רעב ללחם, רצה לחפש עבודה. זו הפעם הראשונה שנכנס דרכו למודיעין. הוא הגיע באותו יום, בסביבות השעה 13:30 או 14:00 מבית חניינה. רכב מסוג מזדה 3 לקח אותו עם עוד אנשים למודיעין תמורה 100 ל"נ, והוריד אותו שם. הוא לא הכיר אף אחד והסתובב לחפש עבודה. הוא לא מצא עבודה, שכן בהדר אישור איש לא רצה להעסיקו, אז החישר והוא היה אמרו לשוב לביתו. הוא לא ידע את הדרך בחזרה לרמאללה, ושאל מאייזה מחסום יוכל לעשות כן. אמרו לו שמכביש 443 יכול להגיע למיחסום נעלין, אז הוא הלך ברגל עד שנתקנס לפני צומת שלילת. פתאום הוא ראה בלאן ושמע יריות ולא ידע מה קורה. הוא חשב שהייתו תאונת דרכים. הוא ראה רכב נכנס בתוך רכבים. הוא עצר וחשב מה קורה אליו עכשו, הסתובב וניסה לחזור חזרה למודיעין, כשלפתע רצז לעברו 5 - 6 אנשים איפה שתחנת הדלק, איפה שהמחסום. קפצו עליו "עזרה, עזר", הוא ניסה לבסוף כי אין לו אישור כניסה, ומכוון שעדיום הוא סובל מהן. הוא הרצפה ודרכו עליון, על המקום ברגל שם ירו בו, נתנו לו טיזיר בגב, טיזיר בצוואר, מכוח שעד היום הוא סובל מהן. הוא נכנס לטראומה, לא הרגש את עצמו ולא ידע מה קורה אליו. لكن שתק ולא אמר מילה. הוא היה זרוק שעתים וחצי בתחנה, ברח לו דם ואף אחד לא ביקש להביא לו אمبולנס. הוא נתקנס כשהיה במרחק כ-300 מטר מרמזור. הוא לא התקrab כלל לצומת. נאשם 1 הודה שנכנס לישראל בדרך לא חוקית, וששהה מכיר את נאשם 2 שהוא בן שכונה שלו ברמאללה, אבל באירוע זהה הוא לא היה באותו בצלל. מרגע שנכנס לישראל עד שנפל למילכות (כהגדתו) - היה למגרי טוב, אבל מבחינה נפשית היה " מתחת למים". בפעם הראשונה לבסוף ירו לו ברגל. לשאלת הסניגור אמר ששמע בתחנהשמי שירה בו זה המשם. הוא לא ראה מי יירה לו ברגל. ככל היו עם אקדחים, אז הוא הפנה אליהם את גבו כדי לבסוף ואז קיבל את היריה.

לשאלת הסניגור מודיע לא שיתף פעולה בחקירה ושתק השיב שבפעם הראשונה הוא היה בבית החולים ובאו לחקר אותו, אך הוא היה "איש הרום וזרוק על המיטה". בפעם השנייה נחקר בתחנה, ו מבחינה בריאותית היה קצר יותר טוב, אבל מבחינה נפשית היה " מתחת למים". בפעם הראשונה לבסוף ירו לו ברגל. לשאלת הסניגור אמר ששמע בתחנה אמר לחוקר שהוא לא מאמין יותר לכולם והוא ידבר בבית המשפט (פרוטוקול 24.2.16, עמודים 69 - 72).

בחקירה הנגדית סיפר שעבד 15 חודשים בעיריית רמאללה, במחלקת תברואה. לפני כן עבד עם אביו ברעפים. לשאלת התובעת מודיע נכנס לישראל לחפש עבודה השיב: "טעות". בחקירה הנגדית נשאל האם היו פעמים נוספות שבהן נכנס לישראל שלא כדין והשיב שכן. כאשר נשאל כמה פעמים - 30, 40, 50? השיב: "יכול להיות. לא זוכר".

במהרשך השיב שזה היה לפני 20 שנה, כשהיה ילד. התובעת שאלתoid כיצד מתישבת תשובה הנאם כי כניסה לישראל באירוע דין הייתה טעונה, עם התשובה שכבר עשה כן בעבר, והנאם השיב כי כוונתו היא שכל מה שהתובעת מאשימה אותו "זו הטעות הכל קשה שעשית שנכנסתי שלא כדין". הנאם אישר כי ביום הרצח לבש טרנינג שחור - חולצה ומכנסיים, שניהם היו שחורים. התובעת שאלתoid כיצד מתישבת גרסה נאם 1, כי עם רדת החשכה, דבר שקרה בחודש פברואר בסביבות השעה 18:00, החל לחפש את דרכו חזרה ממודיעין, עם העובדה שנתקפס קרוב לשעה 22:00 לצד צומת שילת, מרחק שאין כה גדול ממודיעין. הנאם השיב כי הוא הסתבר עם עצמו איך יוכל להגיע, לא היה לו טלפון ולא היה לו שעון. הוא חזר על כך שכל אותן שעות חיפש דרך ללכת הביתה. הנאם אישר שיצא ממודיעין מול צומת שילת ולדבריו הלך למחסום נעלין, לרמאללה. הוא לא ידע לתאר כיצד הלך. הוא אישר כי בדרכו עבר שני רמזורים גדולים והגיע לתחנת הדלק. כשהתבקש לתאר כיצד הלך כל אותן שעות, משך בכתפיו ואמר שאינו יודע מה להגיד. הוא הסתובב כל היום מ-14:00 עד שהח席ר ואז לא בדק לפי הדקות והשניות, והוא הסתבר איך ללכת הביתה. לדבריו, עוד לא הגיע לתחנת הדלק. הוא היה 300 מטר לפני תחנת הדלק בשילט. כאשר עומת עם העובדה שהוא נתפס מצד השני של הכביש, ולא בצד שאלוי הלך לפני תיאורו, אמר שהוא חושך והוא לא שם לב שיש תחנת דלק. הוא הלך לפי מה שאמרו לו, לכיוון רמאללה, מחסום נעלין. "אני איש מאד תמים. לא יודע כלום", אמר.

הנאם טען בחקירהו הנגדית שהוא יצא מהבית בלבד טלפון. הסיבה היא שלא ידע לפני כן שהוא יכנס לישראל, הוא לא תיכנן זאת. הוא הלך לשכונת אל ראם וחיפש עבודה, אך כשהתברר לו שאון שם עבודה, ראה אנשים הולכים. הוא שאל לאן הולכים ואמרו לו שוחצים את הגדר ונכנסים למודיעין וישראל. הוא הגיע אליהם ואחרי שעבר את הגדר, נאסר על ידי אותה מזדה. כאשר נשאל איך ידע שנכנס לישראל בשעה 14:00, שרי אין עליו שעון או טלפון, השיב שאינו בטוח בכך ב-100%. כאשר נתפס, נמצא עליו 2,000 ₪. לטענותו, הוא תמיד מסתובב עם סכומי כסף כאלה בכיס. בהמשך, כאשר התובעת הקשתה מדוע אדם שהולך לחפש עבודה יוצא עם 2,200 ₪ בכיס, אמר שעמד להתר arsen ואולי רצה לקנות טבעת לאירועו, אבל הכל לא היה מתוכן. לא יצא להוצה בישראל ולא קניית טבעת. כאשר נשאל מדוע לא התקשר לבחור שאלוי היה אמור לעבוד באל ראם, במקום ללכת אליו, השיב "אני בחוץ רגיל להיות בלבד פלאפון".

הנאם עומת עם העובדה שאם היה, כפי שתיאר, 300 מטר לפני צומת שילת, כשהוא הולך לכיוון נעלין, לא יתכן שראה את התנשויות כלפי הרכב,قطענו. הנאם עמד על גרטסו שאכן ראה את התנשויות. כאשר עומת עם העובדה שלפי גרטסו נתפס בכיוון הנגדית לכיוון שבו היה צריך ללכת ממודיעין לכיוון נעלין, עמד על דעתו שהיא באותו כיוון לנעלין. חשוב לציין, כי נאם 1 נתקבש לשרטט על גבי מפה מאין יצא, لأن הלך והיכן נתפס. לפי הרטוט, שסומן **ת/60**, הוא יצא מהיציאה המזרחית של מודיעין (שדרות החשמונאים) ונתפס במקום שהוא מערבבה ממש (לפי ה-א-שפiman על המפה), קרי: בכיוון ההפוך מזה שהוא עלי ללכת בו כדי להגיע לנעלין. בהמשך החקירה אמר שהלך באותו כיוון כי אמרו לו ללכת ממש, והוא - שאינו מכיר את האזור - הלך כמו שאמרו לו. אחר כך אמר שאינו יודע להסביר על המפה כיצד הלך. בהמשך ניסה לשרטט על דף חלק (צורך ל-**ת/60**) כיצד הלך, אך הרטוט אינו מתישב עם המפה או עם גרטסו המילולית של הנאם. הרטוט יכול להתיישב עם יציאה של הנאם מהכניסה המערבית של מודיעין, אלא אז ודאי שלא יכול היה -قطענו - לראות את התנשויות כלפי הרכב.

הנאם ציין ששמע שקראו לו לעצור, אך הוא פחד, לאחר מכן לא אישר כניסה. בהמשך החקירה אמר שלא פחד מהשוטרים, אלא "פחדתי מהמקרה שראיתי, שמעתי יריות, ראייתי ברגע, הסתובבתי וניסיתי לברוח". אשר עומת על ידי

התובעת כי מדובר בשינוי מגרסתו שברח מהשופטים לאחר שהיא בלתיה חוקי השיב: "אולי הօספתו משחו אבל זה לא אומר שנייתני. זה אותו דבר". כשהשופטים קראו לו, הוא הסתובב ואז השופטים ירו לו ברגל. הוא טען שלא נורא בכלל באוזר שעליו דבר "השוטר השחור", שאותו לא ראה לטענתו. "אני לא הגעתו למקום שנמצא בו הרכב בכלל, אולי הייתה התאוננה. אני הייתי לפני זה 200 - 300 מטר והם הגיעו עלי ורוק הסתובבתי,ניסיתי לברוח, כי אין לי אישור כניסה, והם הגיעו אליו". לטענתו שמע מעל 30 יריות. אחרי שהוא בו לא המשיך לרוץ כלל; ישר הגיעו עליו. איך שהוא נכנסה, והוא הגיעו אליו.

אשר לקשר טלפון בין נאשם 1 לנאשם 2 - נאשם 1 הבהיר כי היה כזה. הוא לא דיבר אותו בטלפון, אלא דיבר אותו בשכונה. ובהמשך: "אולי מדי פעם. לא כל יום". הוא אמר לנו יודע מדוע נאשם 2 הבהיר בחיקירתו השנייה שהוא מכיר את נאשם 1. הוא הבהיר כל קשר לטלפון שנפתחה במונייה.

טענות ההגנה בעניינו של נאשם 1

26. כפי שנאמר כבר לעיל ב"עמדת ההגנה - בנסיבות", סניגורו של נאשם 1 טען כי יש לזכות את מרשו, ولو מחמת הספק, מכל העבירות שייחסו לו מלבד השהייה הבלתי חוקית, שבה הודה. לא ניתן לומר כי המאשימה הוכיחה מעלה ספק סביר את אשמתו של נאשם 1 בעבירות הננספות, שכן גם אם השופטים, שהעידו על כךשמי שיצא מהמנון הוא זה שנעצר לאחר המרדף, מאמינים בכך בלב שלם - מבחינה אובייקטיבית לא ניתן להתבסס על זההו. כל השופטים העידו כי איבדו קשר עין עם נאשם 1 לפרק זמן כזה או אחר, **ואיש**, עד הזיהוי המרכזי שרדף אחרי הנמלט כל העת, איבד עימיו קשר עין פעמיים. אין, ولو אחד, שראה אותו מן היציאה הנטענת מהמנון, ועד שנעצר. הזיהוי המשותף לכלם הוא שהנаг לבש שחורים, אך איש מהם לא תיאר את הכתוב בהair הבולט על חזית הסוטוشرط של נאשם 1, שעליו העיד בדוח הפעולה **ת/52** השוטר **יוסוף אסרצה** שתפס את הבגדים וכפי שונtan לראות בצלום נאשם 1 בסמוך לאחר מעצרו - **ת/35** ו-**ת/36**. אם ההסבר שהצעה המאשימה לכך הוא שהשופטים ראו את הנמלט מהגב, אז לא ניתן לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה": או שהמאשימה סבורה שהיה זיהוי ראוי, שבמסגרתו ראו את הנמלט כדבעי, או שrank ראו אותו מהגב ואז לא ניתן לבסס על ה"זיהוי" הזה דבר. נוסף על כך, חלק מהשופטים תיארו את מבנה גופו של הנаг כ"גברתן", חלק כ"זיהה". רק יש להוסיף את אלה מבין השופטים שהוסיפו לפטע פרטיים חשובים בעודותם בבית המשפט, שלא נכון קודם לכן בדוח הפעולה שכתבו בסמוך לארוע, או בהודעה שמסרו בחקירה, דבר שמעיב על אמינות הדיווחים והפרטים שנמסרו. כך, למשל, **יניב שימוש** העיד כי החשוד שנעצר לבסוף הוא מי שאותו ראה יוצא מהמנון, אך פרט חשוב זה לא ציין בדוח הפעולה שלו ואין לכך הסבר. רק לא ציין בדוח הפעולה שהנаг לבש שחורים והדבר נאמר לראשונה בהודעתו במשטרת כעבור שבוע. שמש אישר כי לאחר האירוע, שוחח עם השופטים האחרים על המקרה ומכך עולה שאלת לגבי מקור ידיעתו של שימוש את הפרט הזה. יותר מכך - הוא לא ידע אם מדובר בתרנינג שchor עם קפוצין או עלינוית שחורה. דוגמה נוספת כבושא היא מפי של **שמעאל שאל (שמעוש)**, שציין לראשונה בבית המשפט שהשודד שיצא מදלת הנאג הסתכל כל הזמן לאחר. קושי נוסף לגבי עדותו של זה עולה מעדותם שבמעצר לא נעשה שימוש בכך, כאשר ידוע לנו שנאשם 1 גם קיבל אגרוף וגם נעשה כלפי שימוש בטיזיר. תשובה של שימוש כי בדוח הפעולה שלו הוא רושם רק את מה שהוא עשה, אינה מתקבלת על הדעת. שימוש העיד גם על חילופי דברים בין נאשם 1, שבמסגרתם שאל את נאשם 1 מדוע לא עצר כשראה את הנידות והנאנש אמר "מה אתה עשית" והרכיב את רשו. מעבר לכך שתשובה זו תומכת, לדעת הסניגור, בגרסת נאשם 1 שלא רצתה להתקל במשטרת נוכחות היותו שב"ח, הרי שיש לפסול את הראייה, שכן נאשם 1 לא הזהר לפני חילופי דברים אלה ולפנינו תופעה של "תשאל נעלם", שלא תועד, על כל המשתמע מכך. השוטר **מוthy איש**, למשל, ציין לראשונה בבית המשפט שהנаг

שנמלט מהמונייה היה רחਬ כתפיים. דבר זה לא הופיע בדוח הפעולה שלו, שם נכתב רק שהנהג היה רזה. בבית המשפט הוא הסכים שלמעשה, זהה רק את גבו של הנהג הנמלט וуд שעצר אותו - לא זהה את פניו. עד זה, שהיה עד התביעה המרכזית, קשור בין הנהג שיצא מהמונייה לנמלט לבין האיש שאותו עצר בשל הלבוש (שאותו תיאר כשחור בגון של אפור), מבנה הגוף, שתואר לראשונה בבית המשפט כרחב כתפיים, ורטיבות על רגלו של נאשם 1. לגבי הרטיבות מדובר כבושא של איש, שכן בדוח הפעולה רשם רק שהנאשם היה רטוב, אך לא נאמר ממה וכל התאור של הנעלים הרטיבות ושיוון הרטיבות לעשבי באיזור המיעור, נולד בבית המשפט. בחורף אדם יכול להרטב בהרבה מקומות, וכשם שעדות כבושא אצל נאשם זוכה לאמון נמוך, כך יש לתת אמון נמוך בתאור הרטיבות ברגליים של הנאשם מפני של איש. הסניגור טען לפגעה באמינותו של עד זה גם בשל טענתו שלא ראה שנעשה שימוש בטיזיר במעצר, כאשר רק הוא ומשם ביצעו את המעצר ייחדיו. גם השוטר **תומר חג'ג'** הוסיף בדיותם פרטיהם שלא היו בדוח הפעולה שלו, על אודיות מבנה גופו של הנהג הנמלט. כמו כן הוסיף כי נאשם 1 נתפס כשבגדיו מלוכלכים מבוץ וחול, דבר שלא נמסר לפני כן. ההסבר שלו לאי רישום הדבר בדוח הפעולה הוא שהוא שוטר חדש, דבר שאינו מתקין על הדעת.

השוטרים עשו שימוש בכך בלתי סביר לצורך מעצרו של נאשם 1. מעבר להשלכות של עובדה זו על זכויותו של הנהג, אזי שימוש בטיזיר לצורך המעצר חייב את השוטרים הרלוונטיים לדבוק במסקנותם שמי שנתפס היה אותו שודד מסוכן שנמלט מהמונייה, ולא "סתם" שב"ח.

מלבד עדויות השוטרים, אין דבר שקיים בין נאשם 1 למוניות: אין טביעות אצבע, אין כל ראייה פורנזית, ואשר למכשיר הטלפון שנתפס במונית (ה-052) - אין כל ראייה שקשורה ביניהם לבין נאשם 1. לגבי הטלפון - אפילו טביעות אצבע לא נלקחו, ותשובתו של **רועי זמיר** כי הדבר לא נעשה לאחר שמדובר בחפץ נייד, אינה הסבר סביר.

האג המוני לא הצליח לזהות את נאשם 1 במסדר זההו, אף שסביר שיוכל לעשות כן, וזאת למרות שהיא הייתה בין לבין השודד אינראקטיה יחסית ממושכת. הוא נסע עימו ודיבר איתו במשך חצי שעה. יותר מכך: האג המוני מסר פרטיהם שסתוריהם את חזותו של נאשם 1: הוא ציין שנאשם 1 היה ללא זיפים או זקן, אך בצלומי נאשם 1 מאותו לילה (**ת/35 ו-ת/36**) ניתן לראות זיפים. בדיותם **ת/26** ציין האג המוני כי לשודד היה מעין פתח בשפה העליונה, אך לנאשם 1 אין כל פתח צזה וגם בצלומיים מאותו לילה ניתן לראות שלא היה פתח או פצע שכזה. האג המוני תיאר את הנאשם כגבוה, אך הוא אינו גבוה במיוחד. הפרטיהם הסותרים שמסר האג המוני מחייבים עוד יותר את הזיהוי, החלש מAMILIA, של נאשם 1 כדי שיביע את השוד.

עד התביעה שהובא כעד הגנה, **ספדי**, האג האוטובוס, אמר שני השודדים שיצאו מהמונייה לבשו ג'ינס, ואילו נאשם 1 לבש מכנסיים שחורים. גם זהה זו מחייב את ראיות התביעה לחובת נאשם 1.

מחדר חקירה משמעותי, שיש בו כדי להשפיע על מסכת הראיות, נוגע לאי גביה עדות מהחייבים, שעל פי מספר עדויות היו בזורה. **רניינה**, למשל, העידה כי החילים הגיעו אל הנהג עbor למעצרו, **לפni איש**. נוסף על כך, יש עדויות שלפייהו אותם חילים טענו את נשקייהם. נוכח העובדה שנאשם 1 נורה ברגלו, יש חשיבות עליונה לבירור השאלה מיירה בו. יש עדות של שוטר אחד בלבד, **שמיר**, שהעיד כי הוא ירה לעבר פלג גופו התחתון של הנהג שיצא מהמונייה. ואולם אותו שוטר ציין שהוא חשב שלא פגע בנמלט. במצב זהה, כאשר בשטח יש חילים עם כלי נשק טעונים, לא ניתן לדעת

מי פגע בנאשם 1, ויתכן שהוא על ידי מי מהחייבים בעת המעצר, ולא על ידי שמר כשיצא מהמוונית. יתרן שנורה על ידי כדור תועה של מי מלאה שהחזקנו נשק באזרע, והעידו שיר אוואר. ניתוק הקשר בין היריה של שמר לעבר מי שייצא מהמוונית, לבן הנאשם שנמצא ירי, משנה לחלווטין את התמונה הראיתית לחובת נאשם 1. לא נעשתה כל בדיקה בדבר התאמת בין הקליע שברגלו של נאשם 1, לנשך של שמר. **эмיר אמר בחקרתו הגדית שטכנית רנטגן בבית החולים אמרה לו שלא ניתן להוציא את הקליע, אך מדובר בעדות כבושא שכן אין כל מסמך או דוח פועלה המלמד על אמריה זו.** נוסף על כך היזרה לא נבדקה כדי למצוא שרידי דם. אילו מצאו כתמי דם בזירה במקום שבו נורה הנמלט, לפי טענתו של שמר, יכולו לבדוק אם זה שיר לנאשם 1.

עו"ד ברגמן ציין את טענת הנאשימים כי אין כל הגיון בכך שינסו לברוח על הכביש. בפרט בכך לגבי נאשם 1, שנותע לגביו שכבר הצליח להגיע לשטח המיעור. מדוע לחזור למקום הפשע? הדבר מלמד על כך שנאשם 1 אינו זה שברח לחורשה והוא היה כל העת על הכביש.

אשר לגרסת הנאשם: חשוב לציין, כי גרסה חלשה של נאשם, או גרסה כבושא, או גרסה בלתי הגיונית, יכולה לחזק ראיות קיימות. כמובן, תחילה צריך לבדוק את ה"יש" שהציגת התביעה. במקרה שלפנינו, אין בכלל תשתיית ראייתית שניתנתה לחיזוק וכן גם אם בית המשפט יסבור שגרסתו של נאשם 1 אינה הגיונית, לא ניתן לבסס על כך הרשעה. הנאשם שמר בחקרותו במשטרת זכות שתיקה, ובבית המשפט הסביר מדוע. לדבריו, הוכחה ונורה באקדח טיזר, וכן לא שיתף פעולה. הוא אף הגיע לתולנה למבחן על התנהלות השוטרים, עוד בחודש יוני 2015, כעולה ממכתו של עו"ד ברגמן למבחן שעוצק ממנו הוגש לתיק. מה"ש הודיעו לעו"ד ברגמן במכבת מיום 14.7.15 כי הוחלט שלא לפתח בחקירה ועל כך הגיע עו"ד ברגמן ערב ביום 4.10.15. אמןם, נאשם 1 לא אמר בחקרתו שהוא הוכחה אך יש זכותו. אילו רצתה לחמק מתשובות היה אומר לחוקר שהוא הוכחה. אי אמרית הדבר מלמדת על שתיקתאותנית.

גרסתו של נאשם 1, שלפיו היה בדרכו בחזרה לנעלין, מתישבת עם האזרע שבו נתפס. הוא הלך על הכביש, שמע את הרעש והבלאגן והסתבר מאחר שהוא האדם הלא נכון במקום הלא נכון, ותו לא. בית המשפט אינו צריך לקבוע שכך היה, אלא רק שגרסת הנאשם מעוררת ספק סביר לזכותו. לא ניתן לקבוע, ככל המסתה הראיתית, שגרסת נאשם 1 לא תתקן.

הכרעה לעניין נאשם 1

27. בריך התקין בראיות התביעה לחובת נאשם 1 הוא העובדה שלעבר הנג השודד, שייצא מהמוונית, ירה השוטר **רפאל שמר** יירה לעבר פלג גופו התחתון, ובתום מרדף נתפס נאשם 1, כשהוא ירי ברגלו. הסניגור המלומד העלה אפשרויות שונות, שלפיهن יתכן שהחייבים חמושים שהיו בזירת האירוע ירו בנאשם 1, או שהוא נורה מכדור תועה, ובמקרה זה - אין קשר בין הנהג שנמלט מהמוונית לבין נאשם 1. הוא הצבע על מחדרי חקירה שונים, שימושיים לטעםו לכך שלא ניתן לקבוע כי נאשם 1 נורה על ידי רפאל שמר.

ראשית, יש לזכור את ההלכות בנוגע למחדלי חקירה: נקבע אינספור פעמים כי "... אכן, מוטלת על החקירה

המשטרתית המשימה למצוא ראיות לחשיפת האמת - בין אם אמת זו עשויה להוביל לזכיו של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 2286/14 **גיבדנוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 35 (להלן 23.11.2015) (להלן: עניין גיבדנוב); ע"פ 721/80 **טורג'מן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(2) 472 (1981)). אולם, עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזכיו של הנאשם, ועל בית המשפט לתת דעתו לשאלת האם חרב קיומו של המחדל הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו (עניין גיבדנוב, פסקה 35; עניין פלוני, פסקה 18) ("ע"פ 2106/15 **אקו נ' מדינת ישראל** [19.4.16] - ההגשות הוספו, מ.ב.נ.). בית המשפט העליון חזר על דברים אלה שוב לאחרונה בע"פ 2147/15 **פלוני ו-מרואן עטאללה נ' מדינת ישראל** [22.5.16], פסקה 49 לפסק דין של כבוד השופט סולברג. لكن, גם אם היו פעולות נוספות שיכלה המשטרה לבצע על מנת לוודא שהקליע שברגלו של הנאשם 1 מקורו באקדח של **רפאל שמיר**, יש לבחון האם די בראיות הקיימות כדי להוביל למסקנה זו.

לפנינו עדויות של מספר שוטרים שהודיעו כי ירו במהלך האירוע: **שמיר** העיד כי שמע ירי באוויר ואז הוא עצמו ירה ירי אחת לעבר פלג גופו התיכון של הנאג הנמלט. **شمוש** העיד כי ירה שתי יריות באוויר. **איש** העיד כי יירה יירה אחת באוויר. עדויות אלה נתמכות עדויות של שוטרים אחרים, שלא ירו בעצמם אך העידו כי שמעו יריות, במספר זהה או דומה, או שלא ידעו לומר כמה יריות שמעו (**שיפון, חגב, שמש**). מכאן שעל פי כל העדויות, רק יירה אחת נורתה לעבר פלג גופו התיכון של הנאשם 1. **שמיר** עצמו העירק שלא פגע בנאג הנמלט, אך זאת נוכח העובדה שהוא המשיך לבורוח. אין כל עדות שתומכת במתזה ההגנה, שלפיה יתכן שהיה עוד מישחו בזירה שירה לעבר הנאשם 1, בכונה או בשוגג. איש לא העיד על יריות נוספות, מלבד הנאשם שטען ששמע "מעל 30 יריות". אשר לתזה לגבי ידי מצד החיללים: בעניין זה **شمיש** העיד בזירה ברורה, כי הוא עצמו, ביחד עם אחרים, רדף אחרי הנאשם 1 וכשהגיעו לתחנת הדלק, שמש עצר את המרדף כי היו שם חיילי צה"ל שדרכו נשקים. שמש ביקש מהם לא להתערב ושיפרקו את נשיקתם. לשאלות הסניגור השיב בבירור כי עצר בתחנת הדלק ברגע ששמע את דרכית הנשקים, וברגע שהנאג הנמלט הגיע לתחנת הדלק לא בוצע ירי. הוא שמע את דרכית הנשקים כאשר הגיע אל החיילים. עדות זו שוללת את הסברה שהעליה הסניגור, וממצאיו את עדותו של שימוש אמינה וברורה בעניין זה. על כן יש להוסיף, כי **נאשם 1** עצמו טוען שנורה על ידי שוטרים, ולא על ידי מי מהחיללים. יותר מכך: גרסתו היא שלא נסכל אל תחנת הדלק, אלא היה כל העת על הכביש, קר שעלה פי גרסתו, לא היה מגע בינו לבין קבוצת החיילים. הפועל היוצא הוא כי **הוכח שבזרת האוויר נורטה רק יירה אחת שיכלה לפגוע בגין 1**, היא היריה שירה **רפאל שמיר** לעבר פלג גופו התיכון של הנאג שנמלט מהמנונית. עובדה זו קושרת באופן שייריה בין הנאג שנמלט מהמנונית לנאשם 1. להלן אתייחס לראייה זו כ"ראיית היריה".

28. נפנה עתה לבחינת הראיות הנוספות: מהראיות בתיק עולה תמונה של אירוע מרכיב, רב משתפים, חלקם שוטרים ומתנדבים חדשים יחסית, או ככל שעובדות שיטור מעין זו אינה עיסוקם היומיומי. חלק מהשוטרים והמתנדבים אשר השתתפו באירוע העידו לגביו כי זה היה אירוע יוצא דופן מבחינתם. היה שוטר אחד שבמסגרת האוויר היה מעורב בתאונת דרכים; היה שוטר אחר שנאלץ לקפוץ ממסלול נסיעה של המונית כדי להנצל מדריסתה; אחרים שבסרו בתחילתה כי מדובר בפגיעה דרישה; המרדף עצמו דרש משתתפיו באמצעות פיזי וריכוז מירבי בפעולות הרדייפה; חלק נחבלו במהלךם. כל אלה הובילו - בין היתר - למחדלים מסוימים ברישום דוחות הפעולה ולהעדר הקפדה מירבית על הפרטים בהם. לא אוכל לומר כי מחדלים אלה מלמדים על חוסר אמינותם של השוטרים, אך יש במחדלים כדי לכרטס במידת יכולת להתבסס באופן מלא על הדיווחים. יש בקשר כדי להסביר גם חלק מהഫערים בגרסאות.

29. עדותו של אף שוטר לא יכולה, כשלעצמה, לספק ראייה מספקת לכך שהנאג הנמלט הוא הנאשם 1. זאת, בפרט

נוכח איבוד קשר העין של כל אחד מהרודפים עם הנרדף, ولو לפרק זמן קצר. עם זאת, מכלול העדויות, וслиובן של אלה עם נסיבות האrouע, מספקים חיזוק ממשמעותי לראיות היריה.

עדותו של **איש**, שרדף אחרי נאשם 1 ברכץ, היא העדות המרכזית. מקובלת עלי עדותו כי חרב שני איבודיו קשר העין, הוא משוכנע כי נאשם 1 הוא הנגש שיצא מהמנית ואחריו רדף. מסקנתו זו נראית לי מבוססת נוכח הפרטים שבउזרתם זיהה את הנאשם ונוכח נסיבות העניין. יש לזכור, כי מדובר באיזור שנחנס לתוכה על ידי המשטרת. מלבד שני הנאים, אף אחד אחר לא נצפה רץ על הכביש. עדותו של איש לגבי האזרחים שצעקו לו - אחרי שנאשם 1 נכנס לשטח המיעור והוא איבד עימיו קשר עין - שהם רואים אותו חוזר לכביש, מספקת תמייה נספת לזיהוי כי מדובר באותו אדם. איני מקבלת את טענות ההגנה כי איש, שהודה שראה בתחילת הנגש רק מהגב, לא יכול היה להזהותו. בנסיבות המקום והארוע, גם זיהוי מהגב יכול להיות ברמת ודאות טובה. איני מקבלת את טענת ההגנה כי העובדה שאיש לא צין שהנאשם היה "רחב כתפיים" בדוח הפעולה פוגעת באמינותו. כפי שציינתי לעיל, מדובר היה באrouע מורכב ועוצמתי, ואיש נדרש במסגרתו למאמץ פיזי לא מבוטל. בנסיבות אלה, לא ניתן לצפות להקפדה על כל פרט ופרט. אך גם איני מיחסת לאיש חוסר אמינות בשל כך שלא צין את השימוש בטיזיר ואף לא היה ער לו. נאשם 1 השתול והתנגד למעצר. איש היה אחראי מרדף ממומץ ברגל ונסעה ברכב לאלו, נגד כיוון התנועה, על השוליות. שמש הוא שהctrarף אליו לסייע באיזוק הנאשם שהשתול, ואני מוצאת מקום להטיל דופי באמינותו של איש בשל כך שאמור שלא ראה שימוש בטיזיר. איני מקבלת את טענת ההגנה כי איש כתב בדוח הפעולה שנאשם 1 היה רטוב, אך לא כתב שהיה רטוב ברגלו, וכן יש לדוחות תוספת זו עדות כבושה. אף שהוא חורף, איש לא העיד שירד גשם ולכן העובדה שנאשם 1 היה רטוב מתישבת היבט עם כך שנרطב ברגלו מהTEL בעקבם, כשברח לשטח המיעור. לטעמי יש לקבל עדות זו, והיא מחזקת את הזיהוי של נאשם 1 כמו שברח מהמנית ואחריו רדף איש. עובדה זו גם סותרת את עדותו של נאשם 1 כי רץ כל העת על הכביש.

איני מוצאת מקום להאריך בניתוח העדויות הנוספות, לאחר שאלת פורטו ופורטו גם בטענות ההגנה כלפי שציינתי לעיל - כל העדויות ייחדי, בצירוף נסיבות האrouע, יוצרים חיזוק ממשמעותי לראיות היריה. זאת, למרות העדר זיהוי (או פרטים שגויים בזיהוי) מצד נהג המונית הנשדד, שהעיד על התרומה שנגרמה לו עקב האrouע.

30. כבר הריאות הנ"ל מקיים את שלבים הראשונים והשני של המבחן התלת-שלבי שהוזכר בעניין ג'בארין, קרי: ניתן להשתתף על צבר הריאות האמור ממצאים עובדיים ומסכת הריאות בכללותה מסקנה לכואורית שלפיה נאשם 1 ביצע את מעשים המוחשיים לו בכתב האישום. למסקנה לכואורית זו אני מגיעה על יסוד צירופה של ראיית היריה לריאות הזיהוי על ידי השטררים, כמובן, תוך הערכת הריאות הללו, בהתבסס על ניסיון החיכים ועל השכל הישר. משכך, יש לעبور לשלב השלישי של המבחן, שבו עובר הנטל הטקטי אל כתפי נאשם 1 ועליו להציג הסבר חולפי לריאות הניסبةות. כידוע, לא די ב"סתם" הסבר חולפי, אלא יש צורך בהסביר מובסס, המתישב עם הריאות, שהוא סביר. בע"פ 8959/14 **בן סימון נ' מדינת ישראל** [24.6.15] [ענין בן סימון], פסקה 33, נאמר: "על מנת למנוע הרשעה על בסיס ראיות נסיבות בלבד, הנאשם נדרש להציג גרסה עובדתית חולפית מבוססת וסבירה דיה (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (1.12.2004)).".

31. גרטמו של נאשם 1 נמסרה לראשונה בבית המשפט. לא ירדתי לסוף דעתו של הסניגור שסביר, כי העובדה

שנאשם 1 לא אמר בחקירהו שהוא שותק בגל שהוכה או הושפל, מלבד ששתיקתו היא אוטנטית ואיינה נסוית. לא ברור לי מהי "שתיקה אוטנטית" ומדובר - אם הסיבה לה היא שהנאשם חש מושפל - אי מתן ההסבר מוכיח שאלה הוו פנוי הדברים. בית המשפט העליון התייחס ל"מחר" שעשו נאשם, המוסר גרטסו לראשוona בבית המשפט, לשלם:

"המעערר שתק בחקירהו ומסר את גרטסו לראשוona רק בבית המשפט. גרטסו נמצאה כבושה בהתבסס על ראיות נסיבות אחרות. עיר כי אין בדברים אלה כדי לחלק כל עיקר על זכות נאשם לשתק בחקירהו, אך בנסיבות שונות יש לכך מחיר מסוים. כאשר הראיות עומדות לחובת הנאשם והוא בוחר בשתקה, מطبع הדברים מתחזק כוחן הלאורי של אותן ראיות והדבר עלול להכید על גרטסו הנאשם עת הוא בוחר לדבר. ודוקן: לו גרטסו המערר הייתה נכוונה, והוא באמת לא היה מעורב בעסקה כלל וכל שעשה היה לנסota למוכר את היונדי ולכזון את נאשימים 2 ו-3 בדרכיהם, מתעורר הספק מודיעו הוא לא השמיע דבריהם אלו כבר בחקירהו במשטרה".

ענין בן סימון, פסקה 30

32. הגרסה שמסר הנאשם לא הייתה סבירה. אין זה סביר כי הפסיק לחפש עבודה במודיעין בסביבות השעה 18:00, אז יצא לדרך לכיוון צומת נעלין ברגל, וכעבור שלוש שעות ומחצה נמצא במקום שבו נתפס, כה קרוב למודיעין. המקום שבו נתפס על כביש 443 אינו מתיישב עם גרטסו כי יצא מהכניסה הראשית של מודיעין והלך לכיוון נעלין (קרי: מזרחה), שכן נתפס מערבית לכינסה הראשית של מודיעין. גרטסו כי ראה את תאונת המונית ממקום המזאותו אינה סבירה. אילו היה, כתענתו, במרחק 300 מטר לפני הצומת, לא היה מצליח לראות את התאונה נוכח המחסום והפקק שנוצר. אין זה סביר שיצא מביתו לחפש עבודה (בין בתוך השטחים, בין בישראל) ללא מכשיר טלפון נייד. תשובהו בחקירה הראשונה כי אינו זכר את מספר הטלפון שלו ובהמשך - האמרה שאין לו בכלל טלפון (כאשר אלה שתים מtower המשאלות שבכל הסכים להסביר עליהם, שכן על כל יתר השאלות סייר להסביר), מעוררת חשד של ממש שמדובר ברצון עד להרחק עצמו מכשיר הטלפון שנhaftפס במוניית. העובדה שיצא מביתו לחפש עבודה כשביבטו יותר מ-2,000 ל"נ, כתענתו, תמהה. כפי שציינתי, העובדה ששוליו מכנסיו הוו רטוביים אינה מתיישבת עם טענתו שהלך כל העת על הכביש. טענתו בחקירה שזו לו הפעם הריאונה שנכנסה ללא היתר לשטחי ישראל התרorraה בעדותו בבית המשפט כשלגראית.

עליה מהמקובץ, שנאשם 1 לא הצליח, כלל ועיקר, להציג גרסה סבירה שמתישבת עם הראיות, שיש בה כדי לעורר ספק סביר לטובתו שמא לא ביצע את המיחסים לו בכתב האישום.

33. הפעיל היוצא מהאמור הוא כי עלה בידי המאשימה להוכיח בראיות, בנסיבות המספקה להליך פלילי, שנאשם 1 ביצע את המעשים המיחסים לו בכתב האישום.

נאשם 2

הראיות

זיהוי נאשם 2

34. נוג המונית לא זיהה, כאמור, את נאשם 2 (או כל אחד אחר) כמי שudad אותו וצין כי אינו מסוגל לזהות איש. עמוד 20

מספר עדים מבין השוטרים שהשתתפו במחסום או במרדף צינו שאחד משני החשודים יצא ממדלת הנוסע בלבד הנהג, או מצד ימין של המונית, ורץ חזרה לכיוון תל אביב (**SHIPMAN, שמש, שימוש ואחותות**). הוא תואר על ידם כי אדם שמנמן עם חולצה אופוויות חום" (**שמש**), "מלא" (**שמש**), "לבש חולצה צבעונית, בהירה יחסית, זוקט/מעיל שחורה, שיער מקריח, קצת זקן, מבנה גוף מלא" (**అחותות**). **అחותות** ציין כי כאשר הגיע, בתום כל האירוע, לתחנת המשטרה, וראה את נאשם 2 אוזק, זיהה שהוא החשוד שאותו ראה יוצאה ממדלת הנוסע (פרוטוקול 15, עמוד 27.12.15, שורה 8 וAILOR). יש לציין כי במקומם אחר בעדותו של אחותות ניתן להבין שהוא ראה את נאשם 2 כאשר הגיע אחרי האירוע לתחנת המשטרה (פרוטוקול 15, 27.12.27, עמוד 48, שורה 14 ואילר ושורה 23 ואילר). עד נוסף שהעדיד דלק מנטה, ולא לתחנת המשטרה היה **ספדי**, נהג האוטובוס ב"קווים", שנעצר במחסום של המשטרה, כמוזכר לעיל. על רגע יציאת השודדים מהមונית היה **ספדי**, כשהוא מתחבא מתחת לכיסאות, אך לפני כן הספיק לראות אנשים צוקור, הוא העיד כי כשהחלו היריות הוא "מת מפחד" וישר התחבא מתחת לכיסאות, אך לפני כן הספיק לראות אנשים יורדים מה�ונית. הוא ציין כי אינו זוכר לבדוק את האנשים שירדו וגם אינו זוכר כמה אנשים היו. הוא סבור שאחד ירד מהמושב האחורי ולبس חולצה שחורה וג'ינס. כל מי שירד, לדבריו,لبש חולצה שחורה וג'ינס, אך הוא אינו זוכר בבדיקה. הוא גם לא זכר מאייה צד של המונית ירדו אנשים (פרוטוקול 16.3.23, עמודים 106 - 108).

השוטרים/מתנדבים הבאים שנטקו בנאשם 2 היו **הררי, רגינה ומשה אחולאי [אחולאי]**. הם שמעו בסביבות 21:30 על האירוע, בעודם בתחנת המשטרה בתדריך. הם קישרו את התדריך ויצאו לעבר צומת שילת בנידת. הם ישבו ביחד בנידת שנסעה מערבה, לכיוון המחסום, כאשר שמעו בקשר להרכבת הגע למחסום. הררי, שנאג, ביצע פניות פרסה והחל לחזור לכיוון המחסום, כאשר שמע בקשר שהחשודים יצאו מהמונית ונמלטים. שלושת השוטרים הדגשו שנסעו עם אורות מהבאים ושאר סימני הזהוי הנדרשים. לפטען, בחולף כדקה ובמרחק כ-200 או 300 מטר מהמונית, הבחינו באדם הרץ לכיווןם, מכיוון מזרחה למערב, באמצעות הכביש ובונטי הימני (כך, על פי **הררי**). **רגינה** ציינה כי הוא רץ בשוליים). הנידת החלה לחסום אותו וככל שהnidet ירצה ימינה, כך ירד הנמלט (נאשם 2) ימינה לשוליים, עד שהnidet עצרה ורגינה פתחה את דלת הנוסע ליד הנהג, עבר את nidet ורץ מערבה על הכביש, כדי לצאת. אז התנגש נאשם 2 בדלתnidet, החילון התנפץ לריסיטים והדלת נפגעה קלות. נאשם 2 המשיך הלאה, עבר את nidet ורץ מערבה על הכביש, כדי לצאת. **הררי** יצא מהnidet וצעה לו לעצור, הוא נפל על הכביש, **רגינה** הגיעו אליו ראשונה ולאחר מכן רץ על הכביש, שנייה לאזקן ביחיד, לאור התנגdonתו. **הררי** תיאר את נאשם 2 כ"בריא". הוא ציין כי זיהה את נאשם 2, שאותו ראה רץ לעברו, כמו שיצא מהמונית עקב התיאור שקיבלו בקשר ("אדם גדול"). הררי ציין עוד, כי מלבד נאשם 2, לא היו עוד אזרחים באותו אזור. רגינה ציינה כי נאשם 2 לבש, למיטב זכרונה, ג'ינס וסוטוشرط חום ותיארה אותו כ"יחסית גבוה, רחב, עם שיער ממש קצר... בצד שחור". היא הסבירה שהאיש שרצה לעברם הוא אותו חזוד שיצא מהמונית מאחר שאמרו שיש שני חשודים שפרקו מהמונית ורצים לכיוון מערב, את נאשם 2 ראו רץ לעברם בחולף כדקה, היהليل, בכביש מהיר, ואין שם בדרך כלל אנשים שהולכים או רצים. עובדה זו, בנוסף לכך שלא עצר למראת nidet עם הסירנות,abisso את החשד כי מדובר במין שיצא מהמונית. **אחולאי** ציין אף הוא שהחשד שנאשם 2, שרצה לעברם, הוא אחד מאלה שפרק מהמונית מדובר על הדיווח בקשר כי החשודים ברחו מהמונית והם רצים לכיוון מערב, כמשמעות לאחר מכן ראו את נאשם 2, שהמשיך בritchא אף שהשוטרים סימנו לו לעצור, וגם אחורי שנטקל בדלתnidet (**עדות הררי** - פרוטוקול 15.12.27, עמודים 40 - 45; **עדות רגינה**, פרוטוקול 16.1.27, עמודים 26 - 32; **עדות אחולאי**, פרוטוקול 16.1.27, עמודים 32 - 35 ודו"ח פועלה שכטב, **T/50**, והוגש חלף חקירה ראשית).

הסניגורית שאלת רגינה ואת אחולאי האם לא היה יותר הגיוני שמי שנמלט מהמונית יברוח לצד השני של הכביש, שהוא שטח פתוח, ולא ירוץ על הכביש או השוליים (ומכאן, לטענת הסניגורית, שנאשם 2 לא היה קשור לשוד,

אלא היה על הכבש משום שנisa לחזור לשטחים ולא להמלט מהמונהית). השנים השיבו כי אין באותו אזכור מקום שמאפשר המלטות לצד האخر, בין משום שיש שם "הרims", "גבאות", "גדר" ו"אין זה מציאות לרוץ לשם".

מהעדויות הנ"ל עולה כי איש לא ראה את נאשם 2 יוצא מהמונהית, והקשרור נעשה באמצעות תיאור האדם שיצא מהמונהית כבעל מבנה גוף מלא, מקריח, קצת זקן, לבוש חולצה בהירה/אופו Ostie חום ויקט שחור מעל. יצוין כי אין מחלוקת שבעת מעצרו לבש נאשם 2 סודר בצבוע ביז' - חום בהיר, מעליו עליונות שחורה ומכנסי ג'ינס, כפי שנitin לראות בצלום חקיroot מידי לאחר מעצרו (**ת/4א**). הקשרור נעשה גם עקב כך שכדקה לאחר קבלת דיווח בקשר שהחשודים נמלטו מהמונהית ורצים לכיוון מערב, נאשם 2 הגיע בריצה לעבר הנीידת של הררי וצוטו, שהייתה למרחק 200 - 300 מטר מהמונהית. הוא לא עצר כשנקרה לעצור והמשיך במנוסה גם לאחר שנתקע בדלת הנידת ונפצע בידו.

מזהר תקשורת

35. נזכר מרכז בראיות נגד נאשם 2 מתייחס למזהר תקשורת בנוגע לטלפון הניד שנטפס עליו (שכונה "ה-054"). מדובר במזהר נוקיה עם מכסה תכלול ונאשם 2 קשור עצמו למזהר. מאחר שבסופו של יומן מחלוקת כי המכחיש המזכיר שיר לנאשם 2, לא אפרט את כל הראיות הקשורות בין ה-054 לנאשם 2. חוות דעתו של מומחה פרטנר/orangel, מר **אבי קמר**, בנוגע למזהר זה, למזהר תקשורת ולaicicons הוגשה בהסכם וסמנה **ת/32**. על פי חוות הדעת, ביום האירוע מושא כתוב האישום, ה-11.2.15, שהה נאשם 2 בירושלים בשעותacha"צ (מ-15:15 ועד 18:00). לאחר מכן נע צפון-מערבה ובשעה 19:13 היה בראש העין. שם שהה עד 20:30 לערך, ובשעה 20:53 הוא אוכן בפתח תקווה. בשעה 21:00, השעה שבה נכנס השודד הראשון (שכעת ניתן לקבוע שמדובר בנאשם 1) למונית בפתח תקווה והחל בנסעה לכיוון רמלה, שהה נאשם 2 בפתח תקווה, וב-21:15 אוכן באיזור בית דגן. בשעה 21:28:07 קיבל נאשם 2 שיחה שארכה 28 שניות, כשהיא ליד אציגון הcadogel ברמלה (אתר 0202 בחווות הדעת). באותו שעה ממש - 21:27:54 יצאתה שיחה שארכה 27 שניות ממכחיש הטלפון הניד ה-052, שנמצא במונית ומיחס לנאשם 1. בלי קשר לשאלת שיווקו של ה-052 לנאשם 1, מתנוים אובייקטיביים אלה עולה כי סמוך לפני ביצוע השוד קיבל נאשם 2, שמאוכן בסמוך למקום ביצוע השוד (שאליו הגיע מפתח תקווה), שיחת טלפון ממכחיש הטלפון שנמצא במונית. זכור, מיד לאחר ביצוע שיחה זו בוצע השוד, באיזור צומת מצליח, ומכחיש הטלפון של נאשם 2 מאוכן באותו איזור בשעה 21:32. יותר מכך: בняgod לשעות שקדמו לשוד, שבען היו התקשרויות רבות מאד בין שני מכחישי הטלפון הללו, מרגע ביצועו אין כל התקשרות בין השניים.

נאשם 2 עומת עם ממצאי מזהר תקשורת ותשובתו בחקיroot הייתה "תגיד מה שאתה רוצה. אני לא יודע". כך - שוב ושוב, לגבי כל פרט שהוא בו ולימד על הקשר בין המכחישים או בדבר המיקום שלו במקומות הרלוונטיים, על פי האיכונים (**ת/6 - ת/6ב**). חשוב לציין, כי לאורך כל חקיrootו, נראה נאשם 2 נינוח לחלוtin, ואף פיהק מעט לעת, והתמיד במענה כי אינו יודע להסביר את הקשר בין הטלפונים. גם בעדותם בבית המשפט התמיד נאשם 2 בתשובותיו שלפייהן אינו יודע להסביר את ההתקשרויות בין מכחיש הטלפון שלו למכחיש שנטפס במונית (פרוטוקול 23.3.16, עמודים 122 - 123). הוא טען שאינו יודע למי שיר המכחיש (או מספר הטלפון) זהה. עוד אמר שאינו יודע להסביר את האיכונים שלפייהם נע ונד ביום שקדם לשוד, ולא היה במקום אחד (ובודאי לא באשדוד), כפי שטען. לא ידע להסביר את הממצאות בפתח תקווה בעת הזמן המונית וברמלה בסמוך למועד השוד. הוא לא ידע להסביר את השיחה הנכנסת מה-052 דקות לפני ביצוע השוד, כשהשני המכחישים מאוכנים ליד האציגון ברמלה, וטען שאינו יודע מי צלצל אליו ובאיזה עניין.

הוא לא ידע להסביר מדוע ההתקשרות בין המCSIר שלו ל-520 נפקות מרגע השוד, הרגע שלפיו - לטענת המאשימה
- חבר לנasm 1.

גרסאות לנasm 2 בחקירה ובבית המשפט

36. גרסתו הראשונה של לנasm 2 בחקירה הייתה כי עובר למעצרו עבד שלושה ימים בעבודות בנין ליד אשדוד, אצל מעביד בשם עטיה, שאין לו את מספר הטלפון שלו [**gresst utoda azel utia**]. הוא רצה לשוב לבתו, המעסיק הוריד אותו ליד תחנת הדלק, הוא ראה את השוטרים, שמע את ה"בום של המכוניות" וברוח (gresst zo נמסרה בליל המעצר, במסגרת חקירה קצרה שנערכה לנasm 2 עוד טרם הפינוי לקבלת טיפול רפואי - **T/4, T/4 ו-T/4b**: הודה כתובה, דיסק החקירה ותמליל - בהתאמה). חקירה ראשונה זו הופסקה לטובת הפנית הנasm לקיבלת טיפול רפואי. חשוב לציין, כי במהלך חקירתו לא נצפתה בהקלטה (**T/4a**) אי נוחות מיוחדת, אף כי מעט לעת, בין השאלות, הניח ראשו על ידי על גבי השולחן. בתחילת החקירה, כאשר החוקר הטיח בו שהוא חמוד בשוד, "קפץ" לנasm 2 ואמר: "איזה שוד? מה שוד?" ונראה מסוגל לעמוד על שלו". דברים אלה מקווים ומעמידים בסימן שאלה רק בשל כך שהיא זרוק כמו כל וגביל בחקירה הנגדית בבית המשפט, שלפיה בחקירותו הראשונה השיב כפי שהשיב רק שעלה את טענת הנasm, שעלה שדרכו עליו, וכן כי היה "מפוצץ מכבים". חשוב לציין עוד, כי אותה גרסה ראשונית, גרסת העבודה אצל עטיה, היא גרסתו עד עתה, כך שלא ברורה הטענה להשפעת היחס השוטרים כלפיו, או כלפיו, על תשובותיו.

בחקירתו הבאה של לנasm 2 (**T/5 - T/5b**), שנערכה בחלוף מספר שעות (12.2.15 בשעה 04:53) חזר על גרסת העבודה אצל עטיה, מסר שאינו יודע לבדוק כמה כסף הרווחיים בימים הללו ("000, 1,000, 1,200 ככה"), טען שאינו מכיר את לנasm 1 - הוא לא ראה מי נעצר אותו, לא ראה מי היה איתה בבית החולים (אך לנasm 1 שכב מיטה ליד בית החולים), אינו מכיר את השם מוחמד עוזיה וaino מכיר את מי שכב מיטה לידיו בבית החולים. הבהיר שבאותו יום היה במקום אחר כלשהו, מלבד אשדוד, הבהיר שהיא ברמלה, וטען שברח מהשוטרים בגלל שאין לו אישור. כאשר השוטר הטיח בפניו כי שدد נגע מונית, עשה תאונה עם המונית וברח מהשוטרים, הגיב: "תביא לי טביעות... טביעות אצבע מהו שאני הייתי שם. שאני הייתי במונית".

נןasm 2 נחקר שוב ב-15.2.18 בשעה 12:20. בחקירה זו שינה הנasm גרסה וטען שהתיק שלו הוא תיק בוחוני ועלוי להחקיר בשב"כ [**gresst shab"c**]. לפיכך, הפעם טען שלא נכנס כדי לעבוד, אלא כדי "לעשות מהו ולחזור". בחקירה זו אמר שהוא מכיר את לנasm 1 וכאשר נשאל מדוע הבהיר זאת בחקירה קודמת אמר שלא ראה את הפנים שלו, וטען שהחוקר לא אמר לו את שמו של לנasm 1. כשהשאל מתי ראה את לנasm 1 בפעם הקודמת, עובר למעצרם, אמר שאינו יודע. לאורך כל החקירה דיבר בלשון רבים. כבר בתחילת, עוד בטרם נשאל שאלה, אמר לחוקר: "התיק שלנו לא אצלך... הוא בשב"כ. התיק שלנו זה היה בוחוני...", ובהמשך: "לא שדנו מונית. לא עשינו שום דבר", "מה שקרה אנחנו נספר שם [שב"כ - מ.ב.נ]... הפעולה שלנו היא לאומית... אנחנו מושבי הגדה". כאשר נשאל למי הוא מתכוון לומר " אנחנו" השיב "אני בלבד" והוסיף "יצאה בטעויות המילה" (**T/6 - T/6b**). ביום אין לנasm 2 טוען עוד את גרסתו שאמור " אנחנו" השיב "אני בלבד" והוסיף "יצאה בטעויות המילה" (**T/6 - T/6b**). ביום אין מזכיר עוד דבריו שהוא עבד עם השב"כ, וכך קשור עם השב"כ לאחר שהועלתה הטענה הנ"ל וערק בדיקה, שמננה עליה כי אין כל קשר בין לנasm 2 לשב"כ (**T/21** - מזכיר מיום 15.2.19 בעניין זה, ועדותו של זמיר בבית המשפט - פרוטוקול 27.1.16, עמוד 16).

בתחילת עדותו בבית המשפט (פרוטוקול 16.3.16, עמודים 104 - 115 ופרוטוקול 23.3.16, עמודים 109 - 126) ביקש נאשム 2 להיעדר במתורגמן. לטענותו, הוא יודע עברית, אך יש דברים שקשה לו להסביר מהר. לבקשתו, המשיך בעדותו באותו יום, ולдинן הבא הזמנה מתורגמנית. כפי שצינתי בהחלטתי ביום 16.3.16 (עמוד 105), לא זו בלבד שנאשム 2 מדבר עברית ומבין עברית, אלא שהעברית שבפי יפה וטובה. חurf האמור, הזמנה - כאמור - מתורגמנית להמשך.

בבית המשפט חזר על גרסת העבודה אצל עטיה ואמר כי עבד בשיפוצים עם עטיה במשך שלושה ימים ולאחר סיום העבודה היה בדרך הביתה כשראה את מחסום המשטרה. עטיה הוריד אותו כ-150 או 200 מטר לפני המחסום (טענת הנאשם - לא רצה לסביר את עטיה, מאחר שידע שאין לו אישור). הוא החל ללקת ברגל ארך כשמע את היריות החל לרצוץ. הייתה ניידת משטרת שבאה לכיוונו, אך לא היה עליה "פנס דלוק". לטענותו, אם היה פנס דלוק היה חשוב משהו אחר. עוד טען כי הניידת באהה לדרכם אותו. הוא הלך ליד הברזל שבצד הכביש, הם פתחו את הדלת, לא אמרו לו לעצור ולא חיכו. אחרי שדרסו אותו הלך עוד שלושה, ארבעה מטר ונפל על פניו. התחלו לחת לו מכות רצח ושמו עליון איזיקים. גם בניידת נתנו לו מכות וגם בתחנה, שלשם לקחו אותו. לדבריו היה "כולו דם" וכל הידיים שלו היו פתוחות וגם צלעות החזה שלו היו שבורות. לטענותו, "זרקו אותו שם, כמעט שעתיים". עוד טען שלאחר מכן לקחו אותו באمبולנס וגם באمبולנס נתנו לו מכות. זאת עשו שניים - אחד שהיה מתנדב במשטרת ועוד אחד, שאת שמותיהם אינם זוכרים. התחלו לסתום את הפנים שלו כמו שתופסים חתול, והתחלו לקלל ולהשפיל, ונתנו לי מכות באמבולנס גם נתנו לי מכות". גם בבית החולים, כשהtrapו לו את הידיים, אל מול האזרחים שהיו במקום, השוטרים קיללו אותו והשפילו אותו. אשר להערכת ההיכרות עם נאשם 1 - הוא טען ששאלו אותו על "מוחמד", מי זה מוחמד, והוא אמר שאינו יודע למי מדובר. בדיעבד הבין שמדובר בגין עיר שלו, מרמאללה, והוא הכיר אותו שכן מוחמד ואנימו היו מגיעים לבאסטה שלו, שבה מכיר ירקות, וקונים אצלו. לשאלת הסנגורית השיב שבתחילת התקשש שהוא מכיר אותו כי לא ידע מי מדובר. לא יודע מי זה מוחמד. זה מיליון מוחמד יש לנו. בכל בית יש מוחמד". חשוב לציין כי תושבה זו אינה עולה כלל ועיקר עם מה שנשאלו בחקירה. הוא נשאר מיהו זה שנעצר עימם, שהיה ייחד איתו בבית החולים וגם נשאל אם הוא מכיר את מוחמד עוואדה. מדובר בשלושה איפינום מדוקים ושונים, ובשותם שלב הוא לא נשאל רק על "מוחמד", כך שהסביר שלו כי התקשש את ההיכרות בשל כך שלא ידע על איזה מוחמד מדובר, כי "בכל בית יש מוחמד" אינו توأم את המציאות.

בחקרתו הנגדית נשאל מדוע בחקירה השלישייה חזר בו מגרסת העבודה אצל עטיה ומסר את גרסת השב"כ (קרי: כי העניין שלו הוא עניין בטחוני). בכך השיב שעשה כן בגלל המכות שקיבל והכאבים בידיו ובמקומות נוספים, שבהם היה נתון. דא עקא, שגרסתו היא שקיבל מכות עבור לשתי חקירותיו הראשונות, וקשה להבין כיצד מכות אלה השפיעו עליו דווקא למסור את גרסת השב"כ השקנית (בהתוא להרשותו הנווכחית) בחקירה בחולף שבוע. בהמשך, כאשר התובעת הקשתה עליו בעניין זה, טען שכלל לא נחקק עבור לפניו לבית החולים (עובדת שאינה נcona, כעולה מ-ת/4 - ת/4ב), וכאשר שב מבית החולים היה רגוע, שכן קיבל זריקות. لكن החקירה שבה מסר גרסה לא נcona (גרסת השב"כ) הייתה השלישיית, כאשר היה עדין בכאבם קשים וכעס מאד על היחס כלפיו.

עוד טען נאשם 2 בחקרתו הנגדית בבית המשפט כי אמר שעבד עם עטיה באshedod משום ששמע את השם הזה מפי אחרים. למעשה - אין מכיר מקומות בישראל, אין מכיר את אשדוד ואני יודע איפה עבד. הוא גם טען שיצא ממקום העבודה בערך בשעה 19:00 או 19:30 בערב המעצר, וכשהתובעת שאלת האם לקח שעתיים להגיע ממש עד המקום שבו נעצר, תיקן ואמר שיתכן שייצאו רק ב-20:00. נאשם 2 העיד שעבד לבד עם עטיה באותו מקום, וגם עטיה

LEN AI TO B'MAKOM HABODA. CHRF U'OBDA ZO, LA YDU L'SAFER AF PERTZ L'GBI OTTO UTIA. LE'SHALAT HATOBUT CICD HOA MASBI'R AT HABODA SHBAGDIO V'NEULIO HYO NKEIM L'HOLOTIN, AF SHLUTUNTO UB'D B'CBEU V'TICH BA'OTM SHLOSHA YIMIM V'AF SHLA' NMZAO ULIO BG'DIM LA'HALLFA, HSIB CI HATSMASH BG'DIM SH'L FOULIM ACHRIM, LR'BOT N'ELI BI'T, SHMAZA BA'ATR HABNA V'SHATAIMONI LMIDOTI. HOA AMAR SHAHROIOT 1,200 - 1,300 LE' HABODA, VCI HOA CHOSVB SHNTFPO ULIO C-400 1,400 LE'. L'MUSAH NTFSPO ULIO 2,080 LE' (MZCR T/28 SH'L HSOTER SHMOAL SHAOL).

ASHER LA'AROUIM HSMOKIM L'MEZUZO TEUN NASHM 2 SHA'LN 6 - 7 DKKOT M'RGAU SHUTYA HORID OTTO VUD SHNUZER. HOA HAYID CI BI'KSH M'UTYA L'ORID OTTO LF'PNI SHAGIU L'MACHSOM HAMASHTRATI, CSRAHA AOROT CHOLIM V'KLI RKB MASHTRATIM, M'SOM SHLA' RCHA LSBR AT UTIA (BK'R SHLO' UZMOT LA' HAYA AISHR L'SHOTOT B'SHARAL). BHAMSH ARMR SHBATHILAH HL'R LZ'D HKBIS, AK'R HCHL LR'OZ CASHR SHMU AT HIRIOT. L'TUNTO, BA'RUAU UZMOT BI'KSHO HSOTRIM LD'RROS OTTO UM HNIDAT BA'OFN MKOON, HOA AK'R NDRS. ASHER HATOBUT UIMTAH OTTO UM HABODA SHZO HFUPM HARA'SONA SH'HOA M'ALHA TEUNA SHNDRS UL' YDI HNIDAT, VCI GM BHATUDAH HRFPAIT (T/61) LA' NCETB LI HOA NDRS, HSIB SHDRS OTTO UM HDLT SH'L HNIDAT. CHRF TEUNA HDRSAH HMKOONOT V'TUNNOTO HNOSFOOT CL'PI HSOTRIM (CI HOKHA V'HOSHPEL), LA' HGISHT TALONA L'MACH"SH ALA BE'IZMOTO SH'L HLYK HOKHOOT, BH'MHILAT MARSH 2016, SMORN LP'NI UDOTH. HSIBA LE'YICOB: "LA' YDUTI AT HNSFR SL'HM, LA' YDUTI KL'OM" (PRORTOKOL 23.3.16, UMOD 111, SHORA 30). HOA TEUN (BNIGOD L'UDOTH HSOTRIM) CI HNIDAT LA' HFULAH AOROT AO SIRNA, V'LAI CRZO LO' LE'AZOR. B'CHKIRATO HNGDIT GAM H'ALHA AT TZAT HAGGANA SH'LPIA AIN ZA HAGNOI SHADAM SHBIZU SHOD IL'R UL HKBIS, V'LAI YBRATH L'STECH HPTOCH. HINNO - HOA HL'R UL HKBIS M'SOM SHABUAH SHLO' HIA KTPNA, KRI: RK SHAHIA BL'TI HOKHAT, HOA LA' HAYA MU'ORB SHOD, SHZO "BU'AH RZINAH". V'BMLVOTI: "ANI HOL'R L'D HKBIS MA'HZD SH'L SH'TCH FTUCH, AM HAYTA LI BU'AH RZINAH HAYTI HOL'R L'SH'TCH FTUCH, L'MA SHANI AL'R BR'CHOB? ANI HLCHTI BR'CHOB" (PRORTOKOL 16.3.16, UMOD 114).

ASHER U'MAT NASHM 2 UM HAKHSHOTO AT HAYICROT UM NASHM 1 TEUN SHCA'SR NSHL L'GBI, LA YDU BA'IZHA "MO'CHMD" MD'OBER V'LKN HAKHSH AT HAYICROT. HOA TEUN SHAINO YDU AT SHM SHFCHOTO SH'L NASHM 2 V'LKN GM AMIRAT SHM SHFCHOTO UL' YDI HOKHAK LA' S'YUA LO. HOA TEUN SHRK LA'ACHR M'AZRIM, CASHR GM HOA VGM NASHM 1 HOBAO LBIM"R NICAN, RAHA L'RASHONA AT NASHM 1. TEUNA ZO U'MDAT BSTIRAH LGERSHO SH'L NASHM 1, ASHER ZIYN SH'HM RAO ZA AT ZA BB'T HCHOLIM (PRORTOKOL 16.3.16, UMOD 98, SHORA 13).

TEUNOT HAGGANA B'UNIMI SH'L NASHM 2

37. HSINGORAH TEUNA CI YISH L'KBL AT GRSHTO SH'L NASHM 2, L'HRSI'U RK B'SHAYA BL'TI HOKHAT B'SHARAL V'LZCOTU MHASHTAPOOT SHOD, SKLN GRSSA ZO HIA AMAT, V'MCL MKOM - HIA SBIRAH V'BDADI SHAIN L'OMR SHAMASHIMA HOKHCHA BMIDA HNDRSHAT AT HASHTAPOOTU SHOD. BC'L MKRHA AIN LYICHSH LNASHM 2 SIKON CHI ANSHIM BM'ZD BN'TIV THBORAH, SKLN GM LGISHT HAMASHIMA, NASHM 2 LA' NAG BMONIYT V'UL CN LA' HTK'YIMO HTANAIM L'HRSUA B'UBRAH ZO.

RASHIT - AIN CL ZOHO SH'L NASHM 2 CMY SHADD AT MONIYT AO YICZ M'MNAH. NAG MONIYT LA' ZOHA OTTO. AISH MHASHTRIM LA' RASA AT MI SHICHA MDLT HNOSU BMONIYT BR'ZUF UD HME'AZR, BA'OFN SHICOL HIA L'KSHOR BIN HNOSU LBVN MI SHNUZER UL' YDI HZOTOT SH'L HRR. ZOHO SH'L MI SHICHA MDLT HMONIYT TO'AM AK'R B'KLILOT AT NASHM 2 V'AIN MD'OBER B'ZOHO BR'MAT V'DAVOT SHICOLA L'HSPIK L'HRSUA.

שנית - גם באת כח נאשם 2 חזרה על כך שאין כל הגון בתזה של המאשימה, שלפיה אדם שהשתתף בשוד ונמלט מהמשטרה יעשה כן בהליך בשולי הכביש מהיר, כאשר לרשותו עומדת אפשרות של ברירה לשטח הפתוח שבצד י' הכביש. על קומו של שטח פתוח, או שדה, העידו מספר שוטרים (**רועי זמיר**, פרוטוקול 27.1.16, עמודים 20 - 21, **יניב אחדות**, פרוטוקול 27.12.15, עמוד 51). נאשם 2 נתפס במקום שמכור כנתיב המשמש שב' חיים או כל רכב גנובים לחזירה למחסום מכבים או נעלין, אך אישרו גם חלק מהשוטרים הותיקים (**מפקח יוסי מסאלி**, פרוטוקול 9.2.16, עמוד 58). מדובר בציר מרכזית, שמוביל בחזרה ממרכז הארץ לרמאללה. כמו שאין לו אישור שהיה, היה ברור לנאשם 2 ששום דבר טוב לא יצא לו מהתקלות בשוטרים ולכנן ברוח מהם.

שלישית - הוצאות בניידת של **יוסי הררי** העיד כי נתקל בנאשם 2 כשהגיעו לשטח. הוצאות שמע על הארווע כשהיה בתחנה. הוא יצא לדרכ, הגיע לאזור, עשה פנייה פרסה וכאשר נסע בכיוון הפוך נתקל בנאשם 2, במרחק של כ-150 מטר מהמונייה. יש להסיק שהדבר התרחש לפחות רבע שעה אחרי שהוצאות קיבל את הדיווח הראשוני. לטענתה הסניגורית, אילו יצא הנאשם מהמונייה, אז בربע שעה היה מצליח להתרחק הרבה יותר מאשר 150 מטר מהמונייה. דבר זה צריך להוביל למסקנה שגרסת נאשם 2 היא אמת: הוא לא יצא מהמונייה, אלא רץ מנקודה אחרת על הכביש, שם הודיעו אותו עטיה, כשמעו את ההתגשות והירות עשה "אחרורה פנה" וכך נמצא באותה נקודה שבה נעצר.

מאחר שה-052 לא נקשר לנאשם 1, הרי שנאשם 1 לא נקשר למוניות ומכיון שהמאשימה מסכימה שנאשם 2 לא נהג במוניות, לא ברור מי הייתה הנהג. נאשם 2 אישר, בסופו של יומ, כי הוא מכיר את נאשם 1, אך זאת בשל היותם בני אותה עיר ומאחר שנאשם 1 נהג לקנות ממנה יركוז. אין להזכיר זו ולשוד דבר וחצי דבר. נאשם 2 הבהיר את הקשר בחקירותו, בין יתר ה"היזות" שהעלתה בחקירה, כמו ה"היזה" כי התקיך הוא תיק בטחוני והוא צריך להחקיר שבב'כ, בשל מעסיו על השוטרים. אין לזקוף את ההנחה הראשונית של ההיכרות לחובתו או ליחס לה משמעות כלשהיא. כאשר לא ברור למי שייר-052, לא די בחקירה התקשרות כדי לקשור את נאשם 2 למוניות.

אמנם, מחקרים התקשרות והaicונים אינם תואמים את גרסת נאשם 2 לגבי מקום הממצאותו עברו למעט. אך בהעדר זהיו של נאשם 2 על ידי מי מלאה שיכלו לזהותו - לא די באיכונים כדי להוביל להרשעה. גם אם גרסאותו של נאשם 2 מעוררות קשיים, לא די בכך כדי ליצור תשתיית ראייתית להרשעה.

לענין העבירה של סיכון חי' אדם בנתיב תחבורה: אפילו אם יוכה שנאשם 2 היה במוניות ושותף לשוד, על מנת לקשור את מי שלא נהג לעבירה זו צריך להוכיח איזה כוונת בין הנושא לנגן, וצריך כוונה מיוחדת לסיכון חי' אדם. אלה לא הוכיחו. הנאשמים לא נחקרו לגבי מה שדיברו ביניהם בשעת הימלטות וכן לא ניתן להסיק קיומה של כוונה משותפת.

הכרעה לענין נאשם 2

38. סבורני שהמאשימה הוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, את השתתפותו של נאשם 2 בשוד ובברירה שלו. הנאשם הודה כי מכשיר הטלפון ה-054 שייר לו יהיה בחזקתו בכל המועדים הרלוונטיים (פרוטוקול 23.3.16, עמוד 123, שורה 13 ואילך). הוכח כי נאשם 2 אוכן בפתח תקווה בשעה שהשודד הראשון עלה למונית בפתח תקווה. הוכח כי

הוא אוכן בסמוך למועד ביצוע השוד סמוך לפני ביצוע השוד. הוכח כי הוא קיבל שיחת טלפון ממ彻יר הטלפון שנמצא במוניות, ה-052. כאמור, מיד לאחר ביצוע שיחה זו בוצע השוד, באיזור צומת מצליה, ומ彻יר הטלפון של הנאשם 2 אוכן באותו איזור בשעה 21:32. בשעות שקדמו לשוד היו התקשרויות רבות מאד בין שני מ彻ירים הטלפון הללו, ומרגע ביצוע השוד אין כל התקשרות בין השניים.

ראיות אלה הן אמונה ראיות נסיבותיות, אך הן ראיות חזקות מאד. בכך יש להוסיף את הראיות על כך שמי שהיה הנושא במוניות ברוח מהمونיות לכיוון שבו נתקלו שוטרי צוות הררי בנהם 2. התיאור הכללי של מי שברח מהמוניות תואם, בקירוב טוב, את הנאשם 2, אך, בפרט, אם ניקח בחשבון שהשעה הייתה סמוך ל-22:00 והארוע היה מהיר וסוער. נאמר כי לבש חולצה אופוינית חום בהירה יחסית, עם ז'קט/מעיל שחור מעל, וג'ינס. היה עד שתיאר אותו כלבוש חולצה שחורה (בפועל אכן לבש חולצה בצבע אופוינית/חום בהיר ומעליה ז'קט שחור ומכנסי ג'ינס, כפי שניתן לראות בסרטון החקירה **ת/א**). עוד נאמר כי מבנה גופו הוא מלא/שממנן (והוא אכן צזה). נוסף לכך את סמיכות הזמן שבין בריחת המוניות מהמוניית להתקלות בין הנאשם 2 לנידית ואת העובדה שלא היו אזרים אחרים שהסתובבו בשולי הכביש באותו עת. בנגד לחישובי הזמן שערכה הסניגורית, צוות הררי יצא מתחנת המשטרת עם קבלת דיווח על אירוע השוד ועל מוניות שנוסעת בכיביש 443 לכיוון צומת שילת, ולא בשעת עצירת המוניות ובריחת השודדים מתוכה. لكن לא רק שהטענה כי חלפה לפחות רבע שעה היא ספקולציה - היא אינה נסמכת על העובדות הנכונות. איש מהשוטרים הרלוונטיים לא נשאל על פרק הזמן שחלף בין קבלת הידיעה על ההתרגשות ויציאת השודדים מהמוניית ועד ההתקלות בנהם 2. הם נשאלו רק על המרחק הפיזי.

כפי שציינתי לעיל ברגע לנאים 1, מסקנתי היא שמלול הraiות הנ"ל מקיים את השלבים הראשון והשני של המבחן התלת-שלבי שהוזכר בעניין **יבארין**, קרי: ניתן להשתייך על המלול האמור למצאים עובדיתיים, ומסכת הraiות בכללותה מסקנה לכואורית, שלפיה הנאשם 2 אחראי למעשים המוחשיים לו. למסקנה לכואורית זו אני מגיעה על יסוד צירוף של ראיות התקשרות, בראש וראשונה, והraiות הנסיבותיות הנוסףות שהזכרתי, גם יחד, תוך הערקה מושכלת של הraiות הללו, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. משך, יש לעבור לשלב השלישי של המבחן, שבו עבר הנטול הטקטי אל כתפי הנאים ועליו להציג הסבר חרופי לראיות הנסיבותיות.

ההaint 2 לא נתן כל הסבר חרופי לראיות התקשרות. הוא הסתפק באמירה שאינו יודע כיצד אוכן מ彻יר הטלפון שלו, שהוא אותו כל העת, בכל המקומות הרלוונטיים לשוד. הוא לא ידע להסביר מהן אותן שיחות טלפון מרובות בין לבי מחזיק ה-052, הוא טען כי אינו יודע של מי הטלפון ובעיקר לא ידע להסביר את השיחה שקיבל מאותו מ彻יר דקוטן לפני ביצוע השוד.

הסבירו לשקרים שמסר בחקירותיו, החל מהביקורת ההיונית עם הנאשם 1 (לא כל סיבה נראית לעין) ומהשר בהעלאת "גרסת השב"כ" אינם בעליים בקינה אחד עם העובדות האחרות שהוכחו.

מעבר לכל אלה, גרסת העבודה אצל מלאה בסימני שאלה, כשלעצמה: הנאשם 2, שעבד לטענותו בעבודות שיפוץ וצבע, נמצא בגדים נקיים לחלוון. הטענה כי הסתמן על כך שימצא בגדים חרופים, לרבות נעליים, ואכן מצא בגדים כאלה, היא תמהמה. תמהמה העבודה שלא ידע לומר לבדוק כמה כסף הרווח (כאשר ברור כי מי שיוצא לעבודה

תוך סיכון עצמי, כפי שעשה הנאשם לטענתו, אמור לדעת לפחות בקרירוב מה היו פירות עמלו), וסכום הכספי שנטאפס עליו בפועל גבוה ביותר מ-500 אלף שקלים שהוא טعن שהיה ברשותו. תמורה העובדה כי לא ידוע למסור אף פרט על אותו עיטה, אף שלטענו הם עבדו רק שניים בלבד במשר שולשה ימים, ואף לנו בצוותא באתר הבניה.

39. סוף דבר - הונחה תשתיית ראייתית המבוססת מסקנה שלפיה הנאשם נאם 2 אחראי למשעים המוחסינים לו. הוא לא הציע כל הסבר חולפי לריאות הללו וגרסתו שלפיה היה במקום האירוע בדרך הביתה מהעבודה אצל עיטה, וברחח מהשוררים מאוחר שנעדר אישור עבודה, אינה מתישבת עם הריאות ואין לה שמש הסבר חולפי. לפיקר המסקנה היחידה האפשרית היא כי הנאשם ביצע את המשעים המוחסינים לו בכתב האישום.

ניתוח משפטי

40. לאחר שקבעתי כי שני הנאשם ביצעו את המשעים המוחסינים להם בכתב האישום, עברו לדון בנסיבות המשפטית של קביעה זו והאם הוכח שהם ביצעו את העבירות המוחסנות להם.

שוד בנסיבות מחמירות

41. סעיף 402 לחוק קובע:

"402 (א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוּף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגונב או לעכבו עצמו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להtagבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזוין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהוא בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוּף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים"

היסוד העובדתי של עבירה השוד, שיש להוכיחו על מנת להרשיע בעבירה זו, כולל - על פי האמור בסעיף קטן (א) את הרכבים הבאים: (1) ביצוע פעולה גניבה מושלמת על פי ההגדירה הקבועה בסעיף 383 לחוק; (2) נקיית מעשה אלימות (בין באים ובין באלימות פיזית); (3) קיומה של סמיכות זמנית בין מעשה האלימות לבין ביצוע מעשה הגניבת; (4) פעולה האלימות נעשתה לצורך השגת החפות הגונב. מדובר ביסודות מצטברים (ע"פ 1160/09 **АЗולאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 27 [19.10.09] והאסמכתאות שם).

המאמינה ייחסה לנאים ביצוע של עבירה השוד בנסיבות מחmirות (סעיף קטן (ב)) וזאת נוכח העובדה כי עבירת השוד בוצעה הן בחבורה, של שניים ויותר, הן תוך שימוש באלימות כלפי אדם.

מכיל הריאות אין ספק כי גניבת המונית והפריטים הננספים המזוכרים בכתב האישום (כספי מזומנים, כרטיסי אשראי וטלפון חכם) בוצעה באמצעות מכונית מושתפת, בצוותא חדא, כלשונו של סעיף 29(א) ו-29(ב) לחוק. עולה מאיוני התקשרות, כפי שפירטתי בהרחבה לעיל, כי עבר לאירוע השוד הנאים שוחחו ביניהם על מנת לתאם את מקום

המפגש. המתלוון העיד כי שמע את נאשם 1 משוחח בטלפון עם אדם אחר כאשר השניים קבעו להיפגש וככיוול לסייע ייחדיו.

הנה כי כן, בעניינו, לאחר שקבועתי כי המעשים המוחסמים לנאים בכתב האישום הוכחו, ולאור עדותם של המתלוון, התקיימו הרכיבים העובדיים: הנאים בלבד עם אדם נוסף הקו את המתלוון באמצעות אגרופים, תוך שהוא מהם צועק "צא מהמנית". לאור כך נמלט המתלוון מהמנית תוך שהוא ברוח רגלית ממוקם ביצוע העבירה. הנאים גנבו את המונית על תכולתה ונסעו מהמקום. משכך, הוכח כי הנאים ביצעו את מעשה השוד בצוותא.

אשר ליסוד הנפשי הדרוש לביצוע העבירה: מדובר במחשבה פלילתית עם כוונה מיוחדת, שכן עבירת השוד היא עבירה התנהגותית שיש בה הוכחת יסוד נפשי של כוונה. ברור, אפוא, כי הנאים ביצעו את המוחסם להם כדי להשיג את הנכסים שנגנבו ופעולותיהם, כפי שתיארתי לעיל, מלמדות זאת היבר.

סיכום חי אנשיים מצדן בנתיב תחבורה

42. המאשימה ייחסה לנאים ביצוע עבירה של סיכון חי אנשיים מצדן בנתיב תחבורה, כמבצעים בצוותא (לפי סעיף 29 לחוק). היא לא ייחסה בכתב האישום חלופה ספציפית מהחולפות המוניות בסעיף 332 לחוק, לגבי עבירה זו, אך המעובדות כפי שקבעתי לעיל עולה כי החלופה הרלוונטייה לעניינו היא החלופה השנייה, וזה לשון סעיף 332(2) לחוק:

העשה אחת מלאה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) ...

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעילם או בקשרתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב תחבורה או כל תחבורה או בבטיחותם של נוסעים כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים."

מדובר בעבירה התנהגותית של יצירת סיכון, כאשר אין הכרח שאוטו סיכון יתמשח. מבחינת היסוד העובדתי נדרש כי יתמלאו התנאים הבאים: (1) הביטוי "מטפל" פורש בפסקה גם כעשית מעשה בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב (ע"פ 00/1184 מוחמד נ' מדינת ישראל, נד (3) 159, 167 [2000] [ענין מוחמד]); (2) "בנתיב תחבורה או כלי תחבורה" - אין הגדרה בחוק למושגים אלה ויש לפרשם על פי שימושותם הלשונית הרגילה. יער כי הפסקה הכריה בכך שהעבירה יכולה להתקיים גם כאשר הרכב עומד. **בענין מוחמד נקבע "תכליתה של ההוראה שנקבעה בסעיף 332 לחוק העונשין על כל חלופותיה היא להגן על הנוסעים המשתמשים בנתיב תחבורה להבטיח את התנועה בדרך"** (פסקה 3).

אשר ליסוד הנפשי הקבוע לעבירה: מדובר, בעבירות התנהגות שאינה דורשת תוכאה, קרי, יסוד נפשי מיוחד של "כוונה לפגוע" עובר לביצוע העבירה מבטאת את המנייע או המטרה שלשמה נעשה המעשה. בית המשפט העליון פירש כוונה זו כך שדי "בשאיפה של העשה כי תשתמש פגעה בנוסע בנתיב תחבורה או כל תחבורה או כי תסוכן בטיחותו, מבלי שתידרש פגעה בפועל" (ע"פ 217/04 אלקורען נ' מדינת ישראל [29.6.05]). עוד נקבע כי יש להחיל בעבירה זו את כלל הצפויות, שלפיו כוונה תתקיים מקום שבו עשו הפעולה צפה אפשרות קרוביה לוודאי את

התממשות המטרה האסורה, ואףלו לא רצה בה.

בעניינו, מהעדויות כפי שפירתי בהרבה, עולה כי המונית הגעה למחסום בנסעה מהירה, תוך סיכון כל הרכב והנוסעים בדרך. מעדותו של **איש**, אשר נסע בኒידת סמוייה מאחורי המונית, עולה כי בהגעה למחסום המשיכה המונית בנסעה רציפה, תוך שהתגנסה במספר kali רכב. נוסף על כך היא גרמה לשוטר שמש, שעמד מחוץ לנידית למחסום, לזמן ימינה על מנת שלא להידرس, ונעצרה בסמוך למחסום. זאת יש לזכור את עדותו של השוטר **שמש** כי המונית נסעה לכיוון המחסום במהירות גבוהה, והמשיכה לנסוע ללא עצירה, תוך ניגוח kali הרכב בדרך, והוא נעצרה סמוך למחסום, לאחר פגיעה במספר kali רכב שעמדו סמוך למחסום. לאלה יש להוסיף את עדויותיהם של השוטרים **שמש** ו**אחדות**, אשר סברו כי מדובר בפגיעה דרייסה, והדבר מלמד על ההתרשותם של המסתכל מהצד לגבי הסכנה שנש��פה מצורת הנסעה של הנאים, עד כי זו נראית כמקוונת לפגיעה בשוטר.

היגתו של נאשם 1 במניות יצירה סיכון למשתמשי הדרך ולבטחונם. נאשם 1 לא רק נהג באופן מסוכן, תוך "זיגזוג" בין הנטיים כפי שהuid **איש**, אלא נעצר רק לאחר שגרם לשוטר שמש לזרז הצדיה במהירות על מנת שלא להיפגע. הוא לא עצר במחסום, ונעצר רק לאחר שפגע, כאמור, kali רכב אחרים שעמדו בסמוך. לפיכך אני קובעת כי נאשם 1 "טיפל" בנתיב תחבורה או kali תחבורה באופן העונה על החלופות המוניות בהוראת סעיף 2(332) לחוק, תוך שהוא צופה מראש את התרחשויות התוצאות של מעשיו אפשרות קרובה לוודאי.

אשר לנאשם 2, שכאמור לא נהג במניות אלא ישב לצדו של נאשם 1, במושב הנושא הקדמי (או במושב האחורי, מצד ימין), ועבירה זו מיוחסת לו כמצבע בצוותא: אני סבורה כי כלל הריאות במקובץ מלמדות כי הנאים פעלו במטרה משותפת ובצורתה חד לאורך kali הדרך. כך, בטרם נסייתם המסתוכנת, קרי: בעת ביצוע עבירת השוד, תוך עשיית מעשי אלימות בנהג המונית, גנבת המונית ותכלתה. כך גם פעולותיו של נאשם 2 לאחר הנסעה המסתוכנת מלמדות, כפי שתעננה המאשימה, על כוונתו לחסוך מהמשטרה וממעצר בכל מחיר. התנהגות זו משלילה גם על הלר רוחו בעת נסייתם הפרועה של הנאים במכונית, הגם שבאותה נסעה היה נאשם 2 רק נסע, ודומני כי ניתוק ה"שותפות" בין נאשם 2 לבין נאשם 1 רק למשך הנסעה הפרועה במניות, יהא ניתוק מלאכותי, שאינו עולה בקנה אחד עם הריאות. אם לא די באלה, ניתן להסביר גם מהתנהגותו של נאשם 2 בחקירה ובמשפט, שבهم הוכיח את הקשר בינו לבין נאשם 1 בקשר לארוע השוד, על המטרה המשותפת ועל הרצון המשותף לחסוך מאימת הדין ולסייע זה לזה בכך (ר' דעת הרוב בע"פ 5751/98 **זיר נ' מדינת ישראל**, נג (2) 712, 719 [1999], שאלוי הפניה המאשימה, גם לעניין הסקת השותפות מהתנהגות לפני ואחרי הנסעה הפרועה, וגם לעניין הסקת מסקנה מהתנהגות כל הנאים, לרבות הנאים ברכב, בחקירה, והgresה שבחרו למסור לגבי מידת שותפותם באירוע הפלילי: "שלושתם מסרו גרסה שקרית באשר למקום הימצא וلمטרת נסייתם. שלושתם התנגדו בכוח למעצרם בסמוך למחסום עין כרם. איש מהם לא הציג גרסה בה טען כי הוא עומד מחוץ לאותו שיתוף". אוסיף, כי אף דעת המיעוט, של כבוד השופט קדמי, מתיחסת למצב שבו - שלא כבunnyינו - אין ראייה למטרה משותפת של הנהג והנוסע לחסוך בכל מחיר מהמשטרה, ואין ראייה לשותפות של הנוסע בעבירה העיקרית).

מבחןת היסוד הנפשי, כאשר הנאים נסעים במניות במהירות גבוהה, "מזגגים" בין kali רכב במטרה לפרוץ מחסום משטרתי וועשים כן תוך פגעה kali רכב בסביבתם, ברור כי הם התכוונו לפגוע kali הרכב, או - לפחות -

צפו את האפשרות שפעולותיהם יביאו להתמכשות המטרה האסורה, קרי: סיכון חי חפים מפשע בכביש (בעניין זה ראה ע"פ 1214/08 **אלעסם נ' מדינת ישראל** (15.12.2008). כזכור, הנאים טענו לאורך כל הדרכ, ועד היום, כי הם אינם אלה שדרדו את המתלוון והם אינם מי שנגנו במנוחה, אלא לשיטתם הם "רക" שוהים בלתי חוקיים, שביקשו לצאת מישראל ולחזור לביתם בשטחים. משכך, לא מסרו גרסה באשר למה שהתרחש ברכב באותו רגעים שבהם הבינו כי פרוש בפניהם מחסום משטרתי, וניתן להסיק על כך רק מראיות החיזוניות.

מסקנתי היא כי הוכח הן לגבי נאשם 1, הן לגבי נאשם 2, ביצוע העבירה לפי סעיף 2(332) לחוק, של סיכון חי אדם בمزיד בנתיב תחבורה.

שהיה בלתי חוקית בישראל

43. הנאים הודיעו בביצועה של עבירות השהייה הבלתי חוקית בישראל. הוצגו גם הרاءות הנדרשות, שלפיهن לנאים לא היו אישורי כניסה לישראל. משכך אני מקבלת את הodium וקובעת כי שניהם ביצעו עבירה של שהיה בלתי חוקית בישראל, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

נהיגה בקלות ראש (נאשם 1 בלבד)

44. אשר לעבירה של נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה, אשר יוכסה לנאשם 1 בלבד: מכלל העדויות שנשמעו מהשוטרים עולה בבירור כי נאשם 1 הוא זה שנאג במנוחה. עדויות השוטרים ונוהג האוטובוס עולה כי הוא עשה כן תוך "זיגזוג" בין המכוניות ב מהירות ובאופן שיש בה כדי לסקן את הציבור. הדרך שבה התקربה המונית לשוטר י nib שמש אף הוביל חלק מהשוטרים לחשב כי מדובר ללא פחת מפגיע דרישת. מאוחר שנאשם 1 מכחיש כי היה במנוחה או נוהג בה, הוא לא מסר כל פרטים לגבי אופן נהיגתו ומטבע הדברים, לא סתר את עדויות עדי הראה הנ"ל.

יסודותיה העובדיים של העבירה כוללים נהיגה בדרך בקלות ראש, או ברשנות, או ב מהירות המהווה סכנה לציבור (אף אם היא פחותה מן מהירות המקסימלית שנקבעה). הפסיכה קבועה כי מדובר בנהיגה חסרת זהירות ורשנית (ע"פ 2619/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 34 [30.11.14]), ומłużון החוק עולה כי מדובר ביסוד נפשי מסוג רשלנות. נהיגה בקלות ראש היא נהיגה בכביש, בצורה שהאדם הסביר לא היה נוהג כך. ראשית, במצב שיאופן נהיגתו של נאשם 1 היה סיכון חי אנשים בمزיד בנתיב תחבורה, הדבר כולל בתוכו, מיניה ובה, נהיגה מסוכנת שהיא מעבר לנהיגה בקלות ראש. שנית, לא יכול להיות ספק כי "זיגזוג" בין המכוניות שתואר, תוך פגיעה בהן, מהוות - עוד לפני שהגיע לנאשם 1 למחסום ולשוטר שמש - נהיגה, שהוא לכל הפחות, בקלות ראש. לפיכך אני קובעת כי לגבי נאשם 1 הוכחה העבירה של נהיגה בקלות ראש.

סוף דבר

45. על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעלה לספק סביר את העבירות המיוחסות לנאים, כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן, ולפיכך אני מרשיעה את הנאים ביצוע העבירות הבאות: שוד בנסיבות חמימות

לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק; סיכון חי' אנשים בمزיד בתובורה לפי סעיף 332 ביחד עם סעיף 29 לחוק; שהייה בלתי חוקית בישראל, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכנסה לישראל, התשי"ב-1952.

נוסף על כן אני מרשיעה את הנאשם בקלות ראש לפי סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38 לפקודת התובורה.

ניתנה היום, י"ד סיון תשע"ו, 20 יוני 2016, במעמד הצדדים.